REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 21st, 1964 — No. 659 — 19th YEAR OF PUBLICATION

De Vaders hebben het gedaan

Dat een jongen het niet in alles, of zelfs in veel niet met zijn vader eens is, is niets bijzonders. Wij hebben het Professor Waterink eens ongeveer zo horen zeggen: als een jongen zestien jaar is, beweert hij, dat zijn vader er niets, maar dan ook totaal niets van weet. Wordt diezelfde jongen twintig jaar, dan zegt hij, dat zijn vader op sommige punten misschien wel een beetje gelijk kon hebben als is de man dan ook wat ouderwets. Is diezelfde jongen dertig jaar geworden, dan weet hij te vertellen, dat zijn vader een zeer wijs man is, of was.

Wat geldt voor zonen en vaders, geldt tot op zekere hoogte ook van geslachten. Gaat u maar eens vijftig jaar terug en zie maar eens welke ingrijpende verschillen van inzicht wij vandaag hebben vergeleken met de mensen van toen. Dit is op zichzelf niet zo bijzonder. Er moet ontwikkeling zijn, anders zou de aardigheid er gauw af wezen. Het zou van weinig initiatief en persoonlijkheid getuigen als wij maar voetstoots aannamen, wat onze ouders en grootouders hebben gezegd. Maar aan de andere kant getuigt het van een zekere onrijpheid, als wij iets aan de kant zetten, alleen omdat het vroeger opgeld deed. Toch wordt dit laatste een zekere mode. Men is op menig punt van mening veranderd. Waarom? Ja, waarom? Dat kan een lastige vraag zijn, omdat bij nader inzien het maar al te vaak blijkt, dat men is veranderd omdat men niet graag achteraan sukkelt en vasthoudt aan ideeën, die niet meer populair zijn.

In het nieuwe Nederlandse tijdschrift "Regelrecht" vestigt de heer A. Middeldorp daarop de aandacht. Hij schrijft onder de titel "Kathedercalvinisten en de kunst" onder meer het volgende:

"Een groot aantal Nederlandse schrijvers heeft gebroken met de levensovertuiging die hun in hun jeugd is voorgehouden; dat was in opvallend veel gevallen een calvinistische levensovertuiging. Dat van hun werk thans de erotiek een integrerend deel uitmaakt, hangt met de breuk met dit verleden samen. Een weinig genoemd, maar zuiver voorbeeld daarvan geeft Adriaan Morriën in zijn bundel 'Moeders en Zonen'. De cyclus waarmee deze bundel opent, *Passie*, is een fragmentarische, poëtische autobiografie. Angstig en eenzaam groeit Morriën op *in het gezin van zijn vrome gereformeerde ouders*; er is een volkomen ontbreken van communicatie. Het gebed van de vader aan tafel is een monoloog (alleenspraak), God woont in het donker, Hij wordt gediend met een sombere ernst, die iedere lach uitsluit: 'Geen god die zijn gezicht door het eigen zonlicht stootte'. Ook hier valt, zoals bij vele andere auteurs, de vervreemding van de vader op. Opvallend is ook de samensmelting tussen de opgelegde wet en de taboes op het gebied van erotiek en sexualiteit. Van de angst die wet en taboes hebben opgeroepen, bevrijdt de dichter zich. De wet heeft voor hem haar kracht verloren, doordat hij de angst overwonnen heeft. In de sterk erotische poëzie die hij schrijft, poogt hij het uitgebannen woord te 'reclasseren'. De overwinning van de angst voor de wet, voornamelijk gesymboliseerd in de vader, en het erotische karakter van deze poëzie zijn niet los van elkaar te denken."

Daar hebt U het: de vader van deze dichter heeft zulk een ban op zijn zoon gelegd, dat de jongen op een gegeven moment eruit gesprongen is. Hij schudt zich het juk af en hij geeft zijn erotiek vrij spel in zijn verzen. Dat kan hij doen, daar is hij dichter voor. Zijn diepste gevoelens vinden een uitweg in zijn poëzie. Een ander, die geen dichter is, brengt het op een andere wijze tot expressie, — of hij vindt geen expressie, en dan wordt het hem een probleem.

Dit alles kan nog, zonder dat de zoon de overtuiging van zijn vader overboord zet. Dit alles kan nog een kwestie van gedragslijn of methode zijn. Twee mensen kunnen eenzelfde overtuiging hebben, maar die op een geheel andere manier uitdragen. Dat kan. Daar kan een zoon zijn, die tot volwassenheid gegroeid is, die een kostbare herinnering aan het geloof en de denkwijze van zijn vader bewaart, en die toch geheel anders zijn geloof beleeft dan zijn vader deed. Die jongen heeft dan iets moois meegekregen van zijn vader. Maar hij leeft en denkt anders, want hij *is* anders en hij leeft in een andere tijd.

Maar zo is het niet met de dichter Morriën. En zo is het niet met een groot aantal Nederlandse schrijvers, waarvan — volgens de heer Middeldorp — Morriën een goed voorbeeld is. En zo is het ook niet met een groot aantal zonen uit onze eigen omgeving. Als het alleen maar een verschil in tijd was, als het alleen maar een andere toepassing was met behoud van het vele goede dat het vorige geslacht heeft gehad, dan was er niets in, dat ons onrustig zou behoeven te maken. Maar er is een sterke tendens in onze tijd om wat vroeger als juist en bijbels werd beschouwd, terzijde te stellen als onjuist, onbruikbaar en onbijbels.

Als Morriën in "Passie" zijn vader en zijn ouderlijk huis beschrijft, — dat was dat gezin "van zijn vrome gereformeerde ouders" — dan zegt hij:

"Hij bad met luide stem.
Er was geen antwoord in de stilte.
Er werd ook niets verwacht dan deze stilte
met spek, worst, thee, brood, mosterd."

Voelt U het? Zijn vader bad, ja, hij bad met luide stem, maar er gebeurde niets. En niemand verwachtte ook, dat er iets gebeurde. Dat bidden aan tafel is een gebruik, maar tegenwoordig moet men niet meer denken, dat het enig effect heeft. Het kan ook geen effect hebben, want God is maar niet in te sluiten in het kleine kringetje van ons alledaags bestaan. God is groot, oneindig, onbereikbaar . . . Daar had Morriën's vader geen weet van, en daar hadden de mensen van toen geen weet van. Die dachten, dat men God kon betrekken in het leven van alle dag, in ons dagelijks werk en ons dagelijks brood, in onze organisaties en in onze politiek, in onze kunst en in ons onderwijs. Tegenwoordig denkt men daar anders over. Tegenwoordig zegt men, dat God geen permanente bemoeienis heeft met wat wij hier doen. God laat Zichzelf slechts nu en dan in een flits, in een concrete situatie, ontdekken. De Bijbel? Best mogelijk, dat U Gods stem zo nu en dan hoort in de Bijbel, maar het kan ook niet! In alle geval mag u niet meer zeggen, dat de Bijbel het Woord van God is. Dat Woord is hoogstens *in* de Bijbel, maar verder moet u beslist niet gaan.

Zo te denken en te spreken is actueel, maar onze vaders hebben het ons stellig niet geleerd. Zij hebben ons geleerd, dat God wel degelijk gemeenschap heeft met ons leven. Dit betekent niet, dat God gemeenschap heeft met onze zonden. Daarin is God inderdaad tegen ons. Maar in geloof werd ons geleerd te zien, dat God ons tot nieuwe mensen gemaakt heeft in gemeenschap met Zijn Zoon. Dat hebben onze vaders ons willen leren en zij hebben het gedaan met ontzettend veel gebrek en misschien zelfs wel op een onbeholpen wijze. En zij hebben het niet altijd zo precies weten toe te passen. Zij waren ook wel eens met de situaties verlegen en hebben de innerlijke strijd gekend van "de geest tegen het vlees". Maar zij hebben gezien, dat er geen terrein is in het leven, waar de Christus als aller Soeverein niet zegt "Mijn!"

En die heerschappij van de genade van Christus moet tot gelding komen in hun zonen, en die zonen moeten het hun kinderen weer vertellen. En in het geloof moeten die kinderen en die kindskinderen bidden, dat *alles*, wat zich tegen die heerschappij verzet, te niet gedaan zal worden. Ook de beschouwing, die meent dat God te groot is dan dat Hij Zich zou inlaten met ons bestaan en onze activiteiten hier.

Ons bedreigen meer gevaren in deze tijd, dan wij ons wel altijd bewust zijn. Er wordt veel over religie gesproken en ons worden vele nieuwe zienswijzen gepresenteerd. Dat gaat soms in nieuwe termen, maar ook in welbekende klanken. Maar intussen wordt haast ongemerkt God van ons leven verwijderd of omgekeerd. Er wordt niet getornd aan het Godsbestaan. O neen, God is voor zeer velen een realiteit, maar stukje bij beetje worden de banden doorgeknipt. God wordt niet ontkend, maar God komt al meer buiten ons persoonlijk leven en buiten onze levensuitingen te staan. Als wij het even in echt menselijke termen mogen zeggen: hoe grievend, hoe hartverscheurend moet dit voor God zijn!

Waar is de stem, waar is de poëzie en de proza, waarin God wordt gedankt voor wat Hij ons in onze vaders gaf? Want ondanks al hun fouten en kortzichtigheden hebben zij ons wegen gewezen, die zij zelf niet meer konden afleggen, maar die voor ons een voller en rijker leven met God zouden brengen. En trek dan de lijn maar door. De vaders van nu — en dat is niet minder belangrijk — hebben de weg te wijzen, die *hun* kinderen zullen moeten gaan. De vaders van nu zijn ook niet feilloos en hebben ook talloze bekrompenheden, maar de weg moeten zij wijzen.

"O God Gij hebt mij onderwezen van mijn jeugd aan,
tot nu toe verkondig ik Uw wonderen;
wil mij dan ook tot mijn ouderdom en grijsheid,
o God, niet verlaten,
totdat ik aan dit geslacht Uw arm verkondig,
aan ieder die komt, Uw sterkte."
(Ps. 71:17, 18)

D.F.

BIDDEN

Gij vraagt mijns harten offeranden,
De overgave van mijn ziel.
En niets te dragen in mijn handen,
dan d' eigen zonden, d' eigen schanden,
wanneer ik voor U kniel.
Ontdaan van alle aardse luister
— Mijn zorgzaam opgebouwde praal —
wordt 't bidden stamelend gefluister,
Een bange zucht in 't nachtelijk duister.
Een zeer verward verhaal.
Ik weet niet waar ik moet beginnen;
'k heb alles weer verkeerd gedaan.
Ik liet mij voor het kwade winnen,
De zonde speelde hart en zinnen.
En U Heer liet ik staan.
En toch, Gij vraagt mij weer te komen
met rouw en boete en gebeên;
te wandelen in de weg der vromen,
te drinken Uw genadestromen
die vloeien vrij voor iedereen.
O Here, vouw Gij zelf mijn handen,
Maak groot aan mij wat Gij beloofd't
Ontsluit d' opeengeklemde tanden
En doe opnieuw het schaamrood branden
in 't diepgebogen hoofd.

C. Speijer

Buitenlands Overzicht

Nationaal en Internationaal

door Mr. L. W. G. Scholten

Negen jaar geleden bij het begin van deze serie buitenlandse overzichten, heb ik mij voor mijn lezers eerst rekenschap gegeven van de gedachte, die, naar ik steeds sterker meen, zich verwerkelijkt in het wereldgebeuren. Ik zag namelijk de geschiedenis als het resultaat van twee ontwikkelingslijnen namelijk het streven naar nationale bewustwording en tegelijkertijd het streven naar groeiende internationale samenwerking. In die periode heb ik steeds getracht te doen zien, dat men de feiten miskent, indien men of naar de ene of naar de andere zijde zich bij uitsluiting richt. In 1955 leefden velen nog bij de gedachte, dat nationale bewustwording een terugval was in de vooroorlogse dwaling. Men verwarde deze met het nationalisme, dat de laatste eeuw zoveel ellende over de wereld heeft gebracht, instede dat men er in zag het begrip voor de eigen verantwoordelijkheid voor hetgeen de Schepper aan elk tot zelfstandigheid gekomen volk heeft meegegeven, juist om dat eigen bezit tot nut en voordeel van allen gezamenlijk aan te wenden.

Geleidelijk krijgt men meer waardering voor beide lijnen in de internationale ontwikkeling.

Zeer duidelijk blijkt dit uit enkele aanhalingen uit redevoeringen van Mr. D. U. Stikker, enkele weken geleden afgetreden als secretaris-generaal van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie, die wij ontlenen aan het laatste Navo Maandblad.

Vooraf enkele biographische gegevens.

Mr. Stikker werd geboren te Winschoten in 1897; zijn Groningse accent is hij nooit kwijtgeraakt. Hij studeerde te Groningen en vervulde verschillende functies bij het bankwezen, tot hij in 1935 benoemd werd tot Directeur van Heinekens Bierbrouwerij. Door zijn belangstelling voor de maatschappelijke ontwikkeling werd hij in mei 1945 benoemd tot voorzitter van de Stichting van de Arbeid.

Als overtuigd liberaal kon hij er geen genoegen mee nemen, dat de liberale partij opging in de Partij van de Arbeid, waarom hij in 1946 de Partij van de Vrijheid oprichtte, die het volgend jaar overging in de Partij voor Vrijheid en Democratie.

Sindsdien werd hij geroepen tot tal van belangrijke functies; wij noemen het lidmaatschap van de Eerste Kamer, van de Ronde Tafelconferentie over de status van West-Indië, voorzitter van het Centraal Sociaal Werkgeversverbond en commissaris van verschillende grote instellingen. Van 1948 tot 1952 was hij minister van Buitenlandse Zaken. In dat jaar werd hij benoemd tot Nederlands Ambassadeur te Londen. Van 1958 tot 1961 vervulde hij het ambt van permanent vertegenwoordiger van Nederland bij de Navo en in april 1961 nam hij de plaats over, die eerst bekleed was door Lord Ismay en daarna door de Belg Spaak van secretaris-generaal van de Navo. In juli van dit jaar legde hij deze functie neer.

Men weet, dat de status van secretaris-generaal van de Navo voor een stelt, die alleen door een krachtige persoonlijkheid kunnen worden vervuld. Men moet de militaire problemen doorzien, de plaats van de Navo in de vrije wereld op de juiste wijze schatten, de gevaren onderkennen die dit bondgenootschap bedreigen, die een crisis van buiten en een van binnen in het leven kunnen roepen (men denke aan het geschil tussen Griekenland en Turkije over Cyprus). Vooral moet hij in zijn uitvoerende functie, die slechts weinig is omlijnd en grote vrijheid aan de persoonlijkheid laat, de harmonie bewaren tussen de belangen van de afzonderlijke landen en die van het geheel.

Men kan dit alles enigszins vergelijken met het raadpensionarisschap van Holland. "Dubbeld mannenwerk" noemde men dit ambt. "Vergulde slavernije" was de omschrijving van een ander.

Het schijnt echter, dat de Nederlanders, juist omdat zij Nederlander zijn, bijzondere eigenschappen bezitten, om aan de gestelde eisen te voldoen. Het is niet toevallig dat zoveel groten op het gebied van het volkenrecht afkomstig zijn uit onze lage landen; men denke slechts aan Hugo de Groot. Daar komt nog iets bij. Men meent wel eens, dat politiek, vooral de internationale politiek, een zaak is van harde feiten, van zakelijkheid. Van principes heeft men daarbij maar last. Het merkwaardige is nu, dat deze zakenman, deze naar men meent koele Groninger, in zijn laatste ambtelijke redevoeringen juist het omgekeerde bewijst. Ook op dit terrein spreekt de levensovertuiging het laatste woord. In het bijzonder als het gaat over de verhouding van nationaal en internationaal. Men hore:

"Ik misken geenszins de oude deugd van het patriottisme. Ik behoor zelf tot een klein maar uiterst trots en onafhankelijk land, dat zich in de geschiedenis steeds bereid heeft getoond niet alleen zijn bloed te offeren maar ook het eigen gebied te vernietigen dan zich te onderwerpen aan vreemde overheersing. Juist omdat ik van mijn land houd, wil ik dat het blijft voortbestaan om aan de zijde van alle bondgenoten zijn eigen bijdrage te kunnen leveren tot de vooruitgang in de wereld. In deze wereld kan geen enkel land, hoe groot en machtig ook, alleen blijven staan. Groot of klein, allen hebben wij elkaar nodig. Men heeft de laatste jaren veel gesproken over de moeilijkheden van integratie, alsof ons Bondgenootschap een soort samenzwering zou zijn, teneinde alle verschillen, die het leven in de westerse wereld zo rijk maken, uit te wissen en ons het naamloze juk van de bureaucratie op te leggen. Ik geloof niet, dat dit waar is, maar wanneer het al zo mocht zijn, dan ligt het aan ons zelf hier iets aan te doen. Want wat zou ons Bondgenootschap te betekenen hebben indien hierin geen plaats was voor een bespreking van onze problemen . . .

"Er bestaat een gevaar, de wedergeboorte van het nationalisme, dat reeds voor de laatste oorlog uit de mode was. Er is nog een ander gevaar: de ontwikkeling van het grote idee van de politieke en economische integratie van Europa in de richting van een binnenwaarts gericht kartel met een protectionistische economie en een van oudsher selectieve keus in de politieke verwantschap in plaats van tot een naar buiten gerichte associatie . . .

Stikker gaat verder: "In de loop der vele jaren, die ik aan de politiek heb gewijd ben ik altijd overtuigd optimistisch geweest. Misschien komt dit . . . ook, omdat ik met de psalmist kan zeggen: Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden, maar een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien noch zijn nageslacht zoekende brood."

Deze aanhalingen zijn afkomstig uit een redevoering, uitgesproken op de regionale Navo-conferentie te Boston in maart 1964. Thans nog een uitspraak uit het openingswoord op de in Den Haag gehouden Navo-ministers - bijeenkomst in mei 1964:

"Over enkele weken zal ik de functie neerleggen, die ik met behulp van de Raad gedurende meer dan drie jaar heb vervuld. Ik doe dit met een bezwaard gemoed, omdat ik geen enkele taak ken, die het meer waard is dat men zich er geheel aan geeft. Maar gelukkig heb ik de zekerheid, dat ons grote werk voortgang zal vinden en dat onze gemeenschap zal voortgaan haar rol in de wereld te spelen, totdat Hij die "een eind maakt aan de oorlogen in het heelal" eindelijk aan Zijn volk de weldaad van de vrede zal schenken."

Misschien is het voor velen een verrassing, dat deze woorden gesproken zijn door een van de hoogste internationale functionarissen. Zij vormen een goed Nederlands geluid.

25 JAAR GELEDEN: HITLER ONTKETENT DE WERELDOORLOG

GRAFISCH OVERZICHT VAN HET VERLOOP VAN DE 2e WERELDOORLOG T.O.V. DUITSLAND

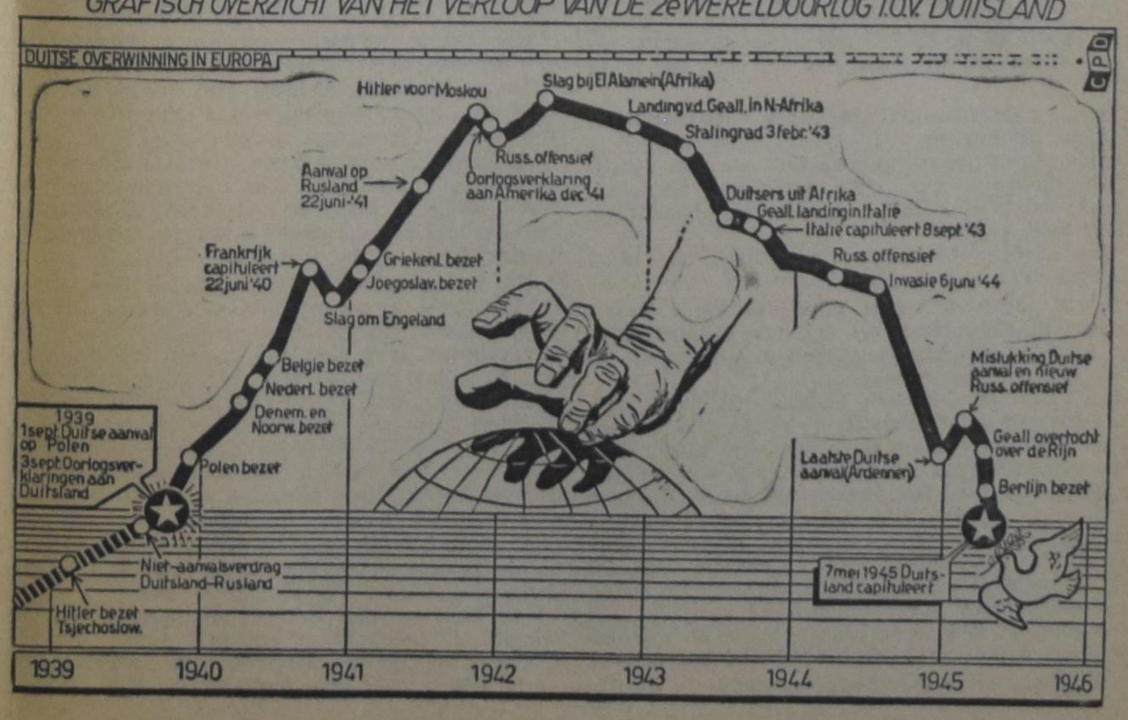

Hoe men in Nederland denkt over de Oecumene

(Dit artikel werd ons pas geleden door een onzer lezers toegezonden. In het einde van 1963 verscheen het in het Amsterdams Kerkblad. Ongetwijfeld zullen vele van onze lezers in dit artikel geïnteresseerd zijn.)

OECUMENE IN HET GEDRANG

Het was aanvankelijk niet mijn plan in ons blad te schrijven over het onlangs in Utrecht gehouden oecumenisch jongerencongres. Van de zijde van onze Jeugdbonden is duidelijk genoeg aangegeven, waarom men aan deze samenkomst geen officiële medewerking heeft willen geven. Ik meende, dat daaraan niets toe te voegen viel. Toch zijn er ook in onze kring enkele opvallend gunstige reacties over dit congres verschenen, die de vraag doen rijzen of wijzelf wel goed weten wat wij in het oecumenisch bedrijf als kerken willen inbrengen.

Wie het congres van de vijfduizend zelf niet heeft bijgewoond en dus op verslagen moet afgaan, dient voorzichtig te zijn met het gebruik van wat hij hier en daar leest. Het is ons wel duidelijk geworden, dat de stukjes, die per televisie en radio werden doorgegeven, een nogal eenzijdige indruk van het verloop hebben gegeven. Er zijn kritische schrijvers geweest, die gevallen zijn over het feit, dat de vijfduizend bijbellezen en consumeren van broodjes enigszins ostentatief hebben verbonden. Of de zaak is afgedaan met het excuus "een regiefout" lijkt me nog wel disputabel.

Veel ernstiger vind ik de wijze waarop in Utrecht naar alle kanten kritiek is geoefend op eigen kerkelijk leven, op christelijke organisatie en school.

Een goed verslag vond ik in het instructieblad voor Hervormde ambtsdragers. Daarin schrijft ds. J. Vuyst van de Hervormde Jeugdraad een lang artikel, waaruit ik enkele gedeelten overneem:

"Dr. L. G. M. Alting von Geusau, getuigde in zijn toespraak op een bewogen wijze vanuit zijn ver vooruitgeschoven positie als modern rooms-katholiek theoloog en ons aller ds. H. van Andel, secretaris van de Oecumenische Jeugdraad, trachtte de duizenden te bewegen "samen op weg en aan 't werk te gaan" in de vaste hoop dat door middel van dat "samen optrekken en werken" de scheidende kerkmuren ondermijnd zullen worden en instorten.

En elke toespraak werd door de 5000 met applaus beantwoord. Maar het grootste applaus kreeg Seth Gaaikema toen hij een liedje zong (vervaardigd door Wim Kan) over het verzuilde Nederland, waarin heel langzaam de dingen beginnen te veranderen.

Als ik me de laatste regels goed herinner, luiden ze aldus:

"Er is iets aan 't veranderen
er is iets nieuws op til:
een mengseltje oecumene
en heel veel goede wil".

Het "mengseltje oecumene" en die "goede wil" heben het congres niet alleen gestempeld, maar tot een "success" gemaakt.

Dit was niet het congres van de "oecumeniakken", het was niet het samenzijn van driftige jongeren, die "met vuur willen spelen" (om de naam van een vroeger gehouden oecumenisch jongerencongres aan te halen). Het was het congres van hen, die zo langzamerhand wel bereid zijn tot een goedmoedig protestje tegen "de verzuiling". Het waren de jongeren, die echt niet meer van plan zijn hun hand in het vuur te steken voor "hun" N.C.R.V. of "hun" K.R.O. Ze zullen wel direct bereid zijn in te gaan op de suggestie van dr. Alting om het maatschappelijk werk niet meer verzuild te bedrijven en op de hint van ds. Van Andel om naast de weekend-hulpen ook in de lange weekenden iets te doen in de gevangenissen en inrichtingen. Ze waren allemaal bereid tot een gemeenschappelijke aanpak van de hulp aan de onderontwikkelde gebieden. Ze toonden dat ook door meer dan één gulden per deelnemer in de collecte te geven! Het waren de mensen, die 't betreurden alleen maar op een katholieke school geweest te zijn, waardoor je alleen maar katholieke jongens en meisjes ontmoette. De katholieke dansclub en een gereformeerde meisjesvereniging moest je nu ook wel met dezelfde kritische blikken bekijken. Het zou me niet verbazen als het grootste gedeelte van de congresbezoekers uit werkende jongeren bestond. Welnu, als je dagelijks met andersdenkenden werkt, ga je je afvragen waarom studenten "apart" moeten studeren op een eigen universiteit, terwijl je zelf moet werken in een "algemeen" bedrijf.

Maar wie mocht denken dat het daarom morgen of overmorgen in Nederland allemaal anders zal worden, vergist zich. Want, zei een van de cabaretiers, we "fladderen ook zo maar wat oecumenisch". Maar omgekeerd, wie mocht veronderstellen, dat het allemaal niet zo veel te betekenen heeft, vergist zich evenzeer. Hij beseffe dat de verzuiling door een een jongere generatie langzaam maar zeker van haar fundamenten wordt geduwd."

Dit en nog een enkel volgend citaat moet niet te kort worden genomen, omdat het mij gaat om de mentaliteit, die in dit verslag goed wordt weergegeven. Ds. Vuyst tekent een bepaalde instelling ten aanzien van de oecumene, die mijns inziens met de schriftuurlijke roeping om elkaar te zoeken niet zoveel meer heeft uit te staan. De typering "oecumenisch gefladder" is duidelijk.

Ondertussen zijn deze jongeren met ontzaglijke dingen bezig. Zij wagen zich op het oecumenisch tournooiveld met liedjes uit de grappendoos van Wim Kan en eten een oecumenisch kadetje. Maar of zij zich realiseren wat een voortreffelijk apologeet van de Rooms Katholieke Kerk als dr. Alting van Geusau als de oplossing aanprijst, betwijfel ik voorshands nog.

In het verslag van ds. Vuyst komt dat bijzonder duidelijk naar voren. Hij vertelt van de gehouden toespraken en wijst erop,, dat de Roomse spreker "vanuit zijn kerk" sprak en zijn hele toespraak opbouwde rond de vernieuwing van de eigen kerk. Andere kerken moeten daaraan meedoen, die beweging volgen, omdat ze straks niet langer getolereerd, maar geaccepteerd zijn. Hij zei het onomwonden: wij komen alleen verder als we opnieuw leren zien wat kerk is in de zin van het volk van God. Hij wil de oecumenische gedachte diep doen wortelen in de eigen kerk om van die positie uit voor het geheel van de wereld iets te betekenen. Laat ik de hervormde informator nog eens zelf laten spreken:

"De 5000 wilden niet zoveel. Ze willen wel van de "flauwe kul" af, ze willen geen overbodige dingen. Ze willen gewone, prettige "menselijke verhoudingen". Ze willen daarin niet gehinderd worden door hun scholen, verenigingen of kerken. En ze willen best wat doen, af en toe, gezellig samen, èn vroom!

Daarom moet de inleiding van Van Andel toch meer bij het levensgevoel van de 5000 aangesloten hebben dan de kwalitatief betere toespraak van Alting von Geusau. Van Andel liet de kerken voor wat ze zijn. Dat doen vele jongeren ook. Ze zijn conformist. Maar tegelijk schildert Van Andel de komst van de nieuwe tijd. Dat doet hij suggestief. Als hij spreekt hoor je bijna de nieuwe tijd binnendringen door de poriën van de geschiedenis. De nieuwe tijd kondigt zich overal aan in de rassenkwestie en in de Verenigde Naties, in de weekendhulpen en in de nieuwe kijk op de reclassering, in het kerklied en in de oecumenische werkkampen. Het gaat om het "leefbaar zijn van het bestaan", om het "bewoonbaar maken van de wereld". En wie zo "bij de tijd" is, wie zo "attent" leeft, omdat het om de hele bewoonde stad, het hele bewoonde dorp, de hele bewoonde wereld gaat, begrijpt dat

(Vervolg op pag. 7)

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary

Contents may not be reprinted without permission of the publisher

Please inform us immediately of any change in your address

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

De Zelfstandige

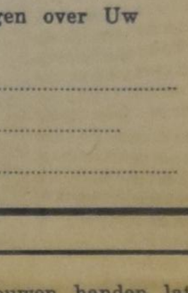

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON. ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: .....

Post-adres: .....

.....

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(49)

Daar kleurt ze nou toch van. En ze kon niet meer kleuren, immers? Ja toch, voor hem kleurt ze. Van schaamte, ja, want zie toch eens hoe nat... en de hele nacht al in de regen.

"O, ja... ja..., dat is zo," verontschuldigt ze. "Wacht."

Waarom heeft ze ooit dat oude goed bewaard? Ieder jaar heeft ze het gelucht en opnieuw met kamfer ingestrooid. Uit liefde voor Vader, ja-ja... Maar nu komt dat oude goed best van pas. Op de tast grist ze hemden en broeken uit de kast; ze schudt de kamfer uit een zware schipperstrui en neemt dan tegelijk een pilobroek mee. Je kan immers zo'n man niet in zijn onderbroek laten lopen.

"Hier, hier heb je een baaien hemd en een trui. Misschien past deze broek je niet helemaal, want Vader was minder groot dan jij, maar hij zal warm zijn en droog."

Dat is wel nodig, want hij staat te beven bij de haard, zijn handen gesteund tegen de schoorsteenmantel. Zuchtend komt hij overeind en hij kijkt naar haar, zoals ze daar nu voor hem staat te zorgen. Zo erg nors en bij de hand lijkt ze, maar ze is toch wel goed. Zie, hoe ze alles verzorgd heeft.

"Eh... dank je... dank je wel, Mie. Ik kwam niet om je lastig te zijn, maar ik... eh... waar zal ik even?"

Hij kijkt naar de verschillende deuren, die op de kamer uitkomen. Zij zal het niet willen, dat hij zich hier zo maar poedelnaakt uitkleedt om droog goed aan te doen. Zo iets doe je op de schuit, als kerels onder elkaar, maar hier... nee, dat is te gek.

"Je kan je hier wel verkleden," bedisselt ze, "dan zal ik intussen..."

In de deuropening draait ze zich nog om, terwijl hij de knoopjes van zijn natte vest losmaakt. "Straks zal ik de kachel nog opstoken," belooft ze. "Kom mee, poes!"

Was me daar die kat tóch weer in de lege stoel gesprongen...!

Met de natte trui half over zijn hoofd, bromt Jochem in zichzelf: "Nog dezelfde kranige meid van vroeger, verdikkeme. Ik heb toch wel wat gemist, sufferd die ik was..."

Nou, nou, zo heel erg nadrukkelijk hoeft Mie die deur niet dicht te doen. Ze moest zijn magere botten eens zien, dan zou ze meelij met hem hebben, in plaats van... enfin, hij zal straks wel een beetje opknappen. De warmte zal hem misschien goed doen. Hij kan zijn gedachten maar moeilijk meer bij elkaar houden. Soms weet hij heel duidelijk, dat hij achtervolgd wordt en daarom vannacht nog de redding zal zoeken in de donkere rivier. Een andere keer praat hij zichzelf voor, dat het best goed af kan lopen; dat Giel, in de cel ontnuchterd, om bestwil zijn waffel wel zal houden.

Wanneer hij echter warm en droog in de diepe stoel zit, wordt hij suffig. Het dringt wel tot hem door, dat Mie binnenkomt en hij hoort zijn eigen stem nog spreken: "... Ik heb in lang niet zo best gezeten, Mie. Je zou de beroerdigheid in je leven haast vergeten."

Maar Mie is nu al jaren zakenvrouw: ze wil weten, wat ze van Jochem te wachten heeft en waarom hij naar hier kwam. Met een halve zin probeert ze hem aan het praten te brengen en ze heeft daarbij het gevoel, alsof ze bezig is een beste partij koopwaar te kopen, waar ze gruwelijk blij mee zal zijn. Toch bedwingt ze die blijdschap, omdat anders, bij niet geslaagde koop, de tegenvaller des te groter is.

"Je bent hierheengekomen..." probeert ze.

Het antwoord verwonderd haar, want met halfopen ogen en een nauwelijks bewegende mond zegt hij: "Ik kwam naar hier, ja..."

't Is belachelijk! Houdt hij haar voor de gek?

Dan ziet ze zijn weggetrokken gezicht, zijn loom knipperende ogen. Hij is óp, dat zie je zo. Dat is moeilijk, want Mie kan hem hier niet laten, voordat ze weet wat hij in 't schild voert. Ze zal hem een kop sterke koffie geven; daar kikkert hij wel weer wat van op.

"Wil je een bakje koffie, voordat je vertelt?"

"Welja, geef me maar een bakje, dan zal ik..."

Wat zal hij? Hij zal... hij zal... Nee, hij weet niet meer, wat hij haar wilde zeggen. Hij is naar hier gekomen, dat weet ze nou.

De poes loopt om zijn stoel heen te draaien, met een rechtopstaande staart.

"Wat is het, poes?" praat Mie zacht. "Ben je een beetje bang voor die vreemde man?"

Hoe stil is de nacht, wanneer er niets anders gebeurt dan koffie drinken.

Jochem doezelt wat over zijn kopje. Hij voelt zich niks goed, maar hij zal straks wel weer... wel weer...

De koffie is sterk. Als een gloeiende stroom loopt ze door zijn keel en er keert langzamerhand wat leven terug in zijng eest. Met een beetje goede wil kan hij zelfs denken. Zijn ogen trekken wat verder open; hij is er weer.

Op dat ogenblik heeft Mie gewacht.

"Eh... je kwam naar hier, Jochem...?" herhaalt ze voor de zoveelste maal.

"Ik kwam naar hier, ja..." zegt hij nadenkend na. Nee, dat gaat zo niet: hij zal opnieuw wegdoezelen, wanneer hij nu geen pijp tabak opsteekt. Zoekend gaan zijn ogen naar de plaats, waar hij zijn kleren heeft neergegooid, maar daar zijn ze niet meer. Dan kijkt hij smekend naar haar: "Ik zal eerst een pijpje opsteken als je 't goedvindt, Mie, dan zal ik..."

Voordat hij zijn zin af kan maken, is Mie al in de keuken en ze komt terug met zijn blikken tabaksdoos. Haar eigen lucifers geeft ze er bij en ze kijkt toe, hoe hij met zijn magere, bevende vingers de tabak in de pijpekop stopt.

Langs de eerste rookwolk heen ziet hij haar aan. "Pff... da's geen beste tabak, Mie, maar ik had niets beters... Het lijkt wel of er kersenblad door de tabak zit. 't Is een merakel, zo schraaltjes als een mens het zichzelf soms geven kan, hè. Maar ja... ik..."

Al waren het enkel kersenbladeren, wat geeft het?! Het verleden keert tot je weer: daar zit Vader en hij stopt een pijp bij de kachel. Vader zal het vreemd vinden dat de plattebuiskachel weg is en dat ze nu zo deftig woont, maar hij zal zich wel gauw thuis voelen. Hij rookt immers al! En bij klanten, bij vreemden, kwam Vader nooit met een pijp aan...

Jochem weet kringetjes te blazen. Ze stijgen echter elkaar naar het plafond. Kunstig is dat: vier, vijf kringetjes boven elkaar. Mie kijkt ze met glanzende ogen en een glimlach na. Vader kan het nog goed. In al die jaren verleerde hij het niet. Wat is het goed en gezellig, om samen te zijn met iemand waarvan je houdt...!

Als haar aandacht van de kringetjes rook weer naar Jochem glijdt, ontdekt ze haar droom. Een teleurstelling, want de man die daar zit heeft zijn leven zó duidelijk vergooid en verdaan, hij zal nooit zijn als Vader. Ze moet trouwens eerst nog weten, wíe die man is. Hij is geen schipper meer... Wat is hij wel?

"Je kwam naar hier ja..."

Dat is al een enkel keertje gezegd vanavond. Ja, zeker, maar nu moet er dan maar antwoord komen. Gaat de koop door, of is de breuk zó erg, dat ze niet wil of dat de prijs te hoog is?

"Juist, ik kwam naar hier..."

Het is nog even stil. Hij zoekt een begin en ze láát hem.

"Ik kwam naar jou toe, want er was geen andere raad. Ik ben met mijn leven op de klippen gevaren en ik heb lelijk averij."

Nou zwetst hij toch wat, want hij weet er nog best raad mee. Hij zal immers vannacht gehoorzaam in het water springen, zoals dat van hem verlangd wordt? En nou zit hij hier te klagen, dat hij nergens heen kan met zijn kapotte leven. Wat is dat voor onzin? Moet hij als een krummel van vier jaar in Moeders rokken uit komen huilen? Moesje, ik heb het zo mis gehad, help me asjeblieft...

"Je leven is aan scherven, aan diggels en dat is je eigen..."

Als de hemelse Rechter Zelf zit Mie in haar stoel. Haar beide handen liggen met ineengestrengelde vingers in haar schoot en ze zit kaarsrecht. Als je de nerveuze trilling van haar neusvleugels vergeten kon, zou je denken dat ze zonder medelijden zit te veroordelen. Je leven kapot? Eigen schuld! Zie naar mij: ik heb geleefd, zoals het hoort en ik ben nog helemaal heel.

"Goed, goed," erkent hij, "ik heb... nou ja, daarom kwam ik naar hier."

Zo was de zakelijke afspraak. Mie herinnert zich dat en het is goed: zaken zijn zaken.

"Ik had je dat laten weten... toen. Het is goed dat je kwam. Vroeger heb ik daarom gebeden... later niet meer... nee..."

Kijk-kijk! Nu moet ze toch wel afdalen van haar troon, want ze is de afspraak niet helemaal nagekomen. Ze zou voor hem bidden en er was geen tijd vastgesteld, waarop ze dat zou laten. Nee maar, dan is ze deelgenote in het complot en ze heeft schuld aan de scherven! Hij ziet het trekken in haar gezicht en haar gevouwen handen laten los.

Zo'n verlopen schipper is veel genadiger. Die snapt best, dat het beroerd is om schuld te hebben en hij wil het nog wel goed praten ook.

"We zijn ook zo jong niet meer."

"Nee... wij niet..."

Wat is alles in een paar seconden weer anders geworden. Eerst was hij de zondaar, die bij de onschuldige te biecht kwam. Nu staan ze samen schuldig, maar ze zijn ook niet zo jong meer. Het heeft allemaal zo lang geduurd. Is het een wonder, dat een kind door lang wachten wat ondeugend wordt? Je bidt en bidt en bidt, maar je liefste keert niet weer...

Je vaart en vaart en vaart en leeft braaf, maar je vindt háár niet terug... We zijn ook niet zo jong meer, dáárom.

"Ik kwam naar hier... Ze zoeken me..."

Is het zó erg? Dat is toch wel weer heel iets anders, dan het bidden nalaten. Een kind mag toch uit verveling geen ruiten in gaan gooien? Wél hondjes op de ruit tekenen, al is het verboden...

Mie schiet voorover, ze leunt nu met haar ellebogen op haar dijen. Het is toch raar in zijn hoofd, dat hij dat ziet en dat hij haar mooi vindt, zoals ze nu zit.

"Wat? Wie?"

"De politie..."

Haar hand veegt over haar hoge voorhoofd. Ze hoorde het zeker verkeerd.

"Ik begrijp niet..."

Hoe kan het anders! Ze zou niet eens weten, hóe ze het in moest kleden, om met de politie in contact te komen en nu zegt Jochem zo maar: "Ze zoeken me... van de politie."

"M'n schip is verbrand."

"Maar ik begrijp niet... de politie... Waarom?"

Mag dan een schip niet verbranden? Daar kan je immers niets aan doen? Het is als onweer, als regen, als storm... God zendt Zijn oordelen over de aarde en tot die oordelen behoort ook het vuur. Kan de politie iets inbrengen tegen het oordeel Gods?

"Maar ik begrijp niet..."

"De "Antje-Jacoba" was een oud schip... een oud karkas. We waren met stro geladen. Ik was naar kooi gegaan, toen er zwaar weer opkwam..."

Hij sluit zijn ogen, maar hij slaapt niet. Hij herbeleeft die nacht... hij steekt zijn schip in brand... Zó herleeft de gebeurtenis voor hem, dat hij zich op de borst slaat, wanneer hij achter op zijn schip het laatste bevel geeft: "Volkracht vooruit naar de hel met die schuit!"

Feiten vertelt hij, alléén feiten. Van de foltering tijdens zijn ziekte, van de drie jaar zenuwen in zijn lijf, daarover geen woord. Van de brand springt hij regelrecht over op het laatste conflict met Giel en zijn vlucht van deze nacht.

Dan is hij met zijn verhaal bij haar en hij wil zien of dat klopt, of dat hij al in de rivier ligt. Het is immers zo vreemd: hij is een ogenblik schipper geweest; een volgend ogenblik misdadiger; daarna vluchteling... Kan hij nu zo maar gezellig in de werkelijkheid zitten. In een half uur van sterke schipper weer wrak worden? Daar moet toch een verklaring voor gegeven worden?

(Wordt vervolgd.)

Beelden van en uit
NEDERLAND

☆

Diplomaat en Staatsman

Mr. Luns is weer thuis.

Nimmer heeft Nederland zo lang een "onvervangbare" Minister van Buitenlandse Zaken gehad als deze. Hij troont nu op Plein 23 — een echt typisch oud Haags herenhuis! — sinds 1952. In dat jaar werd hij in het vierde Kabinet-Drees opgenomen als minister zonder portefeuille, was aan Buitenlandse Zaken verbonden, samen met Mr. J. W. Beyen, doch kreeg in oktober '56 — het vijfde Kabinet-Drees — de teugels geheel in handen. Hij is nu dus **veertien** jaar minister aan één stuk, langzamerhand even bekend als zijn Belgische ambtgenoot **Spaak**, die in Brussel ook al niet te vervangen schijnt.

In tegenstelling met vroeger is de Minister van Buitenlandse Zaken weinig in Den Haag en veelal op reis. De tocht naar het verre Oosten, waar hij nu vandaan terugkeerde, omvatte zeven dagen in Indonesië, één in Pakistan en ruim twee in India. Het bezoek aan het voormalig Nederlands-Indië was uiteraard de hoofdzaak.

Een Minister, en zeker die van Buitenlandse Zaken, moet wel een wijs man zijn. Een die zichzelf goed in de hand heeft. Zelfs de Spreukendichter weet daarvan. In de Statenvertaling heet het (16: 32): "De lankmoedige is beter dan de sterke, en die heerscht over zijn geest dan die een stad inneemt". De nieuwe vertaling gebruikt hier het woord: overtreft; de Engelse en Friese houden het op: beter. Doch de strekking is duidelijk, zelfbeheersing, geduld, met onderscheid des oordeels handelen.

Mr. Luns heeft van 1952 de Indische "kwestie" meegemaakt in de diverse ministeries en ook door hem zijn in de loop der jaren harde woorden aan het adres van Soekarno gericht. En de laatste was al evenmin lankmoedig in de zin van Spreuken 16.

Een paar jaar later moet je dan elkaar maar weer ontmoeten, de egards in acht nemen, vergeten wat er geweest is, proberen samen iets te bereiken, waardoor eeuwenlange verhoudingen enigermate, doch op geheel nieuwe basis, worden hersteld en de natuurlijke samenwerking opnieuw gaat functioneren.

Mr. Luns bezit naast vele andere één buitengewone eigenschap, die hem dit mogelijk maakt, n.l. humor.

De anecdoten, die over hem de ronde doen, zijn legio. Waarschijnlijk was dit het middel, dat het ijs tussen de Indonesische president en hem zo spoedig deed breken.

Bovendien is hij niet bang.

Hij kan heerlijk uitvallen, zonder dat dit afbreuk doet aan "the rule of his spirit". Integendeel, het maakt, dunkt ons, er deel van uit.

Wat was het doel van deze reis?

Drieërlei volgens de Minister:

1e. het opwaarts houden van de opgaande lijn van de beginnende samenwerking,
2e. het kweken van goodwill; en
3e. het aansnijden der zakelijke problemen.

En het resultaat?

Spotters zouden zeggen: Goed geld naar kwaad geld gooien.

Nederland is n.l. begonnen met een kredietgarantie van honderd miljoen gulden te verlenen, waarmee men dus met "eigen" geld verleende diensten en materialen mag betalen. Wat de Minister over schadevergoeding door Indonesië van de ingepikte (men noemt dat genationaliseerde) bedrijven zeide, was bijzonder vaag. Daarvoor ben je dan ook weer diplomaat.

Het is duidelijk, dat Indonesië momenteel daartoe de middelen niet bezit.

Doch er is zeker een brug gebouwd, waarover beide volken elkaar weer kunnen bereiken en de hand geven. Het diplomatiek verkeer wordt op het hoogste niveau hersteld, een gezamenlijke Nederlands-Indonesische commissie mag de nog bestaande plooien gladstrijken, technisch-zakelijke onderwerpen komen in handen van experts, de Minister van Economische Zaken is de volgende bewindsman, die er heen op reis gaat en met enkele ondernemingen, o.a. Nederlandse scheepvaartmaatschappijen en scheepswerven, is contact opgenomen en worden onderhandelingen gevoerd.

Tenslotte gaat het in de eerste plaats om een betere verstandhouding, het openen van mogelijkheden voor Nederland en de Nederlanders, waardoor zij niet achter staan bij andere naties.

Politiek leven — zo is in verband met de inlandse beweging voor de tweede wereldoorlog — geschreven, zoekt als alle leven naar vormen om zich te uiten, tot zelfbepaling en zelfbewustzijn, tot macht en invloed te komen.

TELEURSTEELLING BIJ EUROPESE KAMPIOENSCHAPPEN ROEIEN—Tot verbazing van vriend en vijand was de winnaar van de eerste skif heren niet de Nederlanders Rob Groen, maar een onbekende Zwitser, Goepf Kottmann uit Zuerich. Rob Groen werd tweede in de tijd van 7.18.37. De tijd van de Zwitser was 7.16.75 (foto boven).

De Nederlandse gestuurde vier van Laga is er niet in geslaagd direct de finale van de Europese kampioenschappen te bereiken. In de eerste serie werden ze vierde in de tijd van 6.49.23. Achter Duitsland, Noorwegen en Finland. De foto toont op de voorgrond de Nederlandse ploeg, in baan twee de Finnen (3de) en op de achtergrond de Noren, die als tweede eindigden. Winnaar werd Duitsland in 6.41.01 (foto onder).

MINISTER LUNS TERUG UIT HET VERRE OOSTEN

Charmant als altijd groette Minister Luns de perschef van de Indonesische Ambassade, mevrouw Wijarto, bij zijn terugkeer uit Indonesië en India, vrijdagochtend op Schiphol. De bloemen, die mevrouw Wijarto droeg, waren echter niet voor de minister, maar voor diens echtgenote.

Koloniale politiek, buiten de communistische area, heeft afgedaan. De Nederlandse koloniale politiek heeft niettemin, ondanks gemaakte fouten, vooral in deze eeuw zeer belangrijk medegewerkt aan het welzijn van Indonesië en haar vele volken.

De Engelse geleerde **J. S. Furnivall**, zelf bestuurs-ambtenaar geweest in India, getuigde :"Nooit heeft wellicht enige Regering zo van ganser harte en met zulk een ijver en grondig begrip de taak opgevat, de welvaart van haar onderdanen op te bouwen, als die Nederlands-Indië in het begin dezer eeuw."

Namen van mensen als Mr. C. Th. van Deventer, A. W. F. Idenburg en Dr. C. Snouck Hurgronje, maar ook van J. B. van Heutsz en Dr. H. Colijn, zijn hier nauw mede verbonden. Zij handhaafden gezag en orde, doch zij voerden een beleid, wat men samenvat onder "ethische politiek" en als nu bij de Indonesische volken nog sympathieke gevoelens leven tegenover Nederland en Nederlanders, is dit mede een gevolg van die houding.

Wat ons volk het bloed heeft doen koken, was, gedurende de naoorlogse moeilijke jaren bij de overdracht van de souvereiniteit en de kritieke situatie door het verschil over Nieuw-Guinea, de houding van Amerika en Engeland.

Amerika, dat er aanvankelijk op uit was, op economisch terrein Nederlandse vestigingen te verdringen en wiens hoogste representant bij, door communisten opgezweepte demonstraties, met de vrijheidsmuts zwaaide en zich als een dwaas aanstelde; Amerika dat zijn bondgenoot Nederland volledig in de kou liet staan en Soekarno bejubelde als de George Washington van Indonesië.

En Engeland, dat evenals na de Napoleontische oorlogen het herstel van het Nederlands bestuur belemmerde, wapenmateriaal tegen Nederland leverde en als altijd in de geschiedenis, de Nederlandse economische betrekkingen schade berokkende.

Thans, en men ziet hoe spoedig het schouwtoneel kan wijzigen op het internationale politieke platform, krijgen beide landen hun trekken thuis; Engeland in het bijzonder bij de spanningen rondom Malaisië.

Doch ook de dollars hebben de U.S.A. geen sympathie kunnen bezorgen.

Minister Luns zal bij zijn besprekingen in het verre Oosten geen vuurtje hebben gestookt tegen beide allies.

Inzake de eenheid in Europa voert hij een zeer besliste pro-Engelse politiek, wat hem al meermalen het ongenoegen van Frankrijk's president op de hals haalde. En de Verenigde Staten kunnen heus niet klagen over de houding van Nederland ten aanzien van het Atlantisch bondgenootschap.

Doch het versterken van de banden met Indonesië zal hij evenmin van de houding van deze beide grootmachten laten afhangen.

Het zou heel wat gelukkiger zijn geweest, als het grote koloniale rijk b.v. in de jaren 1914—1918 en daarvoor een even positief buitenlands beleid had gevoerd, als het van zijn bezittingen beroofde kleine Nederland van nu.

Toen echter was neutraliteit de hoogste wijsheid.

Toch deed het onze Minister van Buitenlandse Zaken goed te bemerken, hoe in het verre Oosten, in het bijzonder in Pakistan en India, de enorme prestaties van ons land op handels- en industrieel gebied werden geweten en geroemd.

Het is niet uitgesloten, dat ons land bij de verdere opbouw van Indonesië, waar de gematigde elementen in de laatste tijd aan invloed winnen, de helpende hand kan bieden.

Wederzijds begrip kan daarvoor de wegen effenen.

Wij menen, dat Mr. Luns' reis in sterke mate daartoe heeft bijgedragen. Hij toonde zich niet enkel diplomaat, ook staatsman!

Cn.

De Canadese Moose

Diep in de "eeuwig zingende bossen" leeft de Moose, het grootste dier van Canada's fauna. Als een geestverschijning beweegt dit kolossale dier zich tussen de bomen, snel en geluidloos. Hoewel het geen sierlijk dier is, heeft het toch een majestueuze schoonheid, als het op een open plek of aan de rand van een meertje plotseling stilstaat en zijn kop opheft om met wijde neusgaten de boslucht in te zwelgen teneinde met zijn fijngevoelige reukorgaan te speuren naar onraad. Zijn gewei, dat een enorme afmeting kan hebben, geeft hem een aureool van vorstelijkheid en kracht, als het in de nazomer volgroeid en hard geworden is.

De moose is groter dan een paard en weegt meer dan een halve ton. Het is het grootste lid van de hertenfamilie en komt voor op het Noordelijk halfrond in de bosgebieden van Amerika en Canada, de Scandinavische landen, Duitsland, Polen, Rusland en Finland. In Europa heet dit dier Elk of Eland. Er is wel enig onderscheid tussen de Amerikaanse moose en de Europese eland; de laatste is kleiner en meestal wat lichter van kleur. In Siberië leeft de nog kleinere siberische eland en de grootste van de familie is de Alaska moose, die wel een schouderhoogte van 8 voet en een gewicht van 1800 pond kan bereiken. In de Noordwestelijke staten van Amerika kent men nog de Wyoming moose, die veel kleiner is dan de moose, welke in Canada van Newfoundland tot in het Noorden van de Rocky Mountains gevonden wordt.

Het dier ziet er wat lomp en vreemd gebouwd uit. Het heeft lange poten en een korte neck, zodat het kort gras niet bereiken kan zonder op de knieën te gaan liggen. Vooral de kalveren en jonge dieren schijnen wel een en al poten te zijn; dit valt nog meer op dan bij veulens. De schouders vormen een verhoging die de indruk maakt, dat het dier een bochel heeft en de neus is lang en gebogen, wat we bij paarden een ramsneus zouden noemen. De staart is niet meer dan een stompje en verder heeft de moose meestal een "bell", een haarachtige aangroeiing onder de kin, die naar sommigen menen, het dier helpt, de zware kop drijvende te houden bij het zwemmen.

Toch is de moose om zijn lichaamsbouw niet te beklagen, want de grote Schepper aller dingen heeft alles wijs en goed gemaakt. Zijn korte nek geeft hem kracht en zijn lange poten geven hem snelheid. Dat hij geen gras kan bereiken is voor de moose geen bezwaar, want het dier is geen grazer, maar een "browser". In de winter vult hij zijn maag met de bladeren en twijgen van bomen en struiken en dan zijn z'n lange poten hem tot een ladder, zodat hij verbazend hoog kan reiken. Vindt hij een jong boompje waarvan de top te hoog voor hem is, dan wandelt hij er rustig tegenaan en gaat er schrijlings overheen staan, zodat hij met zijn lichaam het jonge stammetje neerbuigt totdat hij alle twijgjes er af gevreten heeft. Dan laat hij het boompje rustig weer zich oprichten om verder te groeien.

Hoewel in Europa en vooral in Zweden de eland soms grote schade kan aanrichten aan landbouwgewassen, schijnt de moose in Canada zich daaraan niet schuldig te maken. Men heeft meermalen een moose in de volle lengte door een korenveld of een knollenland zien wandelen zonder ook maar te talen naar een mals hapje. De moose geeft kennelijk de voorkeur aan jong houtgewas; vooral wilgen, espen en sparren zijn erg geliefd.

Daar hij, evenals de koe, geen tanden in zijn bovenkaak heeft, bijt de moose de twijgen niet af, maar breekt ze in kleine stukjes, ongeveer twee inch lang. En net als de koe gaat hij ook na de maltijd er eens rustig bij liggen om het hele zaakje te herkauwen. Alleen is dat "erbij liggen" niet helemaal zo rustig als van een koe, want de moose is zich terdege bewust van de gevaren in het woud.

Daarom staat hij na een poosje op, gaat in een cirkel rondlopen en geeft daarbij ogen, oren en neus goed de kost. Als hij tevreden is met de toestand gaat hij weer liggen, meestal op een nieuw plekje en dit herhaalt zich enkele malen gedurende de nacht, nadat hij zich in de avond heeft gevoed. Zijn tweede voeding neemt hij dan in de vroege morgen en dan herhaalt hij zijn methode van herkauwen en rusten weer, er altijd voor zorgend, dat hij zijn ogen heeft in de richting die de wind gaat, zodat geen vijand hem tegen de wind kan besluipen. Wat er van de andere kant hem bedreigt wordt hem in de regel vlug genoeg verteld door zijn scherpe reuk en gehoor.

De vele geluiden van het bos kan de moose scherp onderscheiden en er behoeft maar een takje te kraken onder de voet van een mens of dier om hem binnen een seconde op de been te doen zijn. De moose valt niet licht een mens aan, behalve wanneer het een dier met jongen is, of een mannetje in de paartijd.

Alleen het mannetje draagt een gewei, dat wel een breedte van 1.75 meter kan bereiken. Men heeft wel eens gemeend, dat dit gewei vooral diende als wapen tegen roofdieren, maar dit moet verworpen worden, daar het gewei vroeg in de winter afvalt, zodat de moose "ongewapend" zou zijn in de late winter, juist wanneer aanvallen door roofdieren het meeste voorkomen. Het gewei moet daarom meer gezien worden als een pronkstuk en als een gevechtswapen in de strijd van de paartijd.

In de zomer leeft de moose graag in de nabijheid van een ondiep meertje, waarhij zich tegoed kan doen aan de waterplanten. Hier komen hem zijn lange poten opnieuw goed van pas. Hij kan daarmee in tamelijk diep water waden en toch zijn lichaam droog en vrij van het water houden, zodat hij zich vlug kan verplaatsen. Als het warmer wordt, ziet hij er niet tegenop, zijn gehele lichaam onder water te laten gaan, waardoor hij tegelijk wat verlichting krijgt van de zwermen muskieten en vliegen, die zich in het moerasland ophouden.

Wanneer bij het mannetje het gewei begint te groeien, hetgeen elk jaar in de zomer het geval is, trekt hij zich terug op een rustige plaats, niet zelden op een eilandje, dat hij zwemmend bereikt. Het gewei groeit snel als een zachte uitwas van de huid en heeft tijdens de groei een roodachtige kleur vanwege het bloed, waarmee het weefsel gevuld is. Omstreeks eind Augustus is het gewei volgroeid en begint het hardingsproces, waarna de fluweelachtige oppervlakte gaat jeuken en door het dier wordt afgeschuurd aan bomen en rotsen. Als het gewei hard en sterk is geworden, komt het mannetje uit zijn eenzaamheid tevoorschijn en begint de avontuurlijke paartijd, waarin ontzettende gevechten geleverd worden tussen de

(Vervolg op pagina 7)

Een Veranderde Maatschappij

① DE LABOUR UNIONS

door Paul Tameling

Zijn het dan altijd die Dutchmen die zo kritisch zijn en roet in het eten gooien? Neem b.v. de labour unions. Maken we met onze acties niet een onsympathieke indruk op onze mede-Canadezen? Dit kan ongetwijfeld het geval zijn. Wanneer we b.v. met een zekere 'air' verkondigen dat de sociale regelingen in Nederland veel beter zijn. Wanneer we met zwaar geschut de labour unions te lijf gaan of wanneer onze kritiek niet veel meer inhoudt dan enkele algemene opmerkingen, zoals sociale gerechtigheid en individuele vrijheid. Beweringen die op zich zelf juist zijn, maar die zo weinig gestalte krijgen wanneer wij niet wat dieper en concreter op de problemen in gaan. Wij zullen echter gehoor bij de mede-Canadezen krijgen wanneer wij ook eens iets weten te vertellen wat anderen, mensen buiten onze groep, over de unions schrijven. Zodoende kunnen we hen duidelijk maken dat de zaak van de unions niet een aangelegenheid is van hollandse immigranten, maar een zaak is van nationaal belang, waarmee meerderen bezig zijn.

We willen daarom luisteren naar een tweetal Amerikanen die op bepaalde punten de unions bekritiseren.

Eerst naar Sidney Lens, die in het uitstekend geredigeerde R.K. weekblad **The Commonwealth** (June 19, 1964) een artikel schreef over "The Decline of Labor".

In de grote amerikaanse vakverenigingen, zo schrijft Sidney Lens, hebben zich de laatste jaren moeilijkheden voorgedaan. Er is namelijk voortdurend wrijving tussen de grote bazen en de kleine bazen of zoals hij hen noemt "the secondary union officials against the primary ones." De oorzaak is dat de grote bazen de lakens uitdelen en de kleine bazen naar hun pijpen moeten dansen. Deze kleine bazen zijn niet eens zeker van hun job. Ze kunnen onverwachts op straat gezet worden, ondanks het feit dat ze al jaren voor de unions gewerkt hebben. Jongeren komen in hun plaats. Dat zint de kleine bazen allesbehalve. Want het is juist de secondary official die zo schrijft Mr. Lens, "in the 1930's cared little for personal security. He was building the beautiful tomorrow, and if somewhere along the road he was forced back into the job it was a tragedy for his beliefs, not for his person." Dat zij erg ontevreden zijn over deze beloning voor hun baanbrekend werk is begrijpelijk. Nu zijn het deze kleine bazen die beginnen eigen unions op te richten.

Terecht merkt Mr. Lens op dat de job security niet de enige reden, waarschijnlijk niet de voornaamste reden is tot ontevredenheid. De schrijver vervolgt zijn artikel daarom:

> . . . the conflict between secondary and primary leadership in a dozen unions and in the AFL-CIO itself is an ominous sign. The staffs, like typical employees, are organizing against something and against someone. They must have good and sufficient cause to be doing it. It is not a prank or an effort at forming a professional society; it is a reflection of something that has gone wrong in the house of labor.

De schrijver noemt in het slot van zijn artikelen enkele wantoestanden op.

1. De kleine bazen hebben hun oorspronkelijke macht en invloed verloren.

> They are today only slightly more independent than bank employees, simply a link in the chain of the communications between fifteen or twenty national leaders and the rank and file for whom they formerly spoke. They are enmeshed in an institutional operation just as if they were junior executives of Bell Telephone.

2. De unions zijn te nauw verbonden met de Democratische partij.

> I know at least fifty staff members of former CIO unions, by way of example, who are opposed to labor being aligned with the Democrats and who favor a labor party. Yet none of them can argue their position publicly, nor can they round up rank and file support for such views without being fired. Some are forced to work in Democratic Party campaigns even though they are at political loggerheads with the candidates for whom they are working.

3. De 'staff members' in het algemeen krijgen geen kans om kritiek te leveren.

> They must act like good soldiers "carrying out policy". Even the wings of the UAW staff members (the UAW, let it be noted, is the best of the big unions, volgens Mr. Lens) are clipped. The area of decision has narrowed, with the decline of factionalism, with long-term contracts, and centralized bargaining, to a dozen or so men at the top of the union pyramid. To quarrel with a decision of that pyramid is not quite so dangerous as to quarrel with a decision with a boss in the factory, but it is of the same genre. A regional director can show his displeasure at a recalcitrant by making tough assignments; a representative who likes to stay close to home may be assigned to an organizing drive 300 miles away. A representative who prefers arbitration work, which normally has a regular 9-5 schedule, may be assigned to organizing work, which calls for leafletting at 6 A.M. and making house calls to prospective unionists during the evening.

4. De moeilijkheden zijn ook het gevolg van na-oorlogse veranderingen.

> Until the end of World War II and for a couple of years thereafter union contracts with managements were for a single year. The leadership had to be on its toes constantly, and the rank and file was embroiled in issue-discussion almost continuously. Now the typical agreement is for three years, and sometimes five or six. Bargaining used to be based primarily at the single shop level. A local president therefore had some standing and power. Now power is concentrated more and more on a national level, with policy-making centralized in fewer and fewer hands.

5. Nu de arbeider voor het grootste deel zijn doel bereikt heeft — een loonsverhoging is natuurlijk altijd welkom! — laat hij de zaak gemakkelijk aan de top over.

> The average member no longer has a sense of desperation, as he had twenty or thirty years ago. The union is becoming for him a peripheral concern.

6. Hij kan trouwens ook niet veel uitrichten, "because basic decisions are made in the national headquarters, a long way from the shop." En de 'grote heren' zitten er warmpjes bij.

> The new men of power enjoy businessmen's salaries, weighty expense accounts, and the pleasant periodic pilgrimages to the White House which ennoble their egos but douse their militancy.

Sidney Lens eindigt zijn artikel met deze veelzeggende woorden:

> The sad fact is that labor today is involved in no great causes. There is no flare of militancy. At the bottom of this (the secondary officials' dissatisfaction) is not just a quest for personal security, but a groping for idealism, for causes, for a new insurgent impulse.

Zijn er dan nog "great causes" om voor te vechten? Is er dan ook vandaag nog de noodzaak voor "a grope for idealism, for causes, for a new insurgent impulse? Volgens Neil W. Chamberlain, professor in de economie te Yale, is er voor de vakverenigingen nog wel werk aan de winkel. Daarover schrijft hij in het maandblad Atlantic, July 1964, onder de titel "What's ahead for labor?"

"The constancy of change in our society," zo begint Mr. Chamberlain zijn artikel, "creates inevitable insecurity." En hoe onprettig we deze voortdurende veranderingen ook mogen vinden, "we must learn to deal with change if we wish to survive, or at least if we wish to survive well". De veranderingen waarop Mr. Chamberlain doelt zijn de veranderingen in "the world of business". "To put it briefly," zo vervolgt hij, "management no longer conceives of itself as running a furniture business or an automobile plant or a meat-packing establishment or a chemical works; it views itself as managing a bundle of assets which may take one form today and another tomorrow." Hij maakt dat duidelijk door er op te wijzen dat van jaar tot jaar, en van decade tot decade zich "taste changes, population shifts, market structures, productin processes, and inventions" voordoen, zodat een bedrijf zihh hierop steeds opnieuw moet instellen. Hij zegt b.v. dat naar een product niet meer gevraagd mag worden, een machine mag verouderd zijn zodat nieuwe machines gekocht moeten worden wat soms tot een verbouwing in de fabriek mag leiden en de vraag opkomt of het niet beter is een nieuwe fabriek te bouwen. Tegelijkertijd mag ook de vraag opkomen of het niet raadzaam is op een andere plaats de fabriek op te richten. Het is duidelijk dat er terecht gesproken kan worden van een "asset-revolution", zoals de professor het noemt.

De schrijver zegt nu: "Compare this relatively abstract view of business firm as a bundle of assets whose form and function must be continuingly modified with the romantic and increasingly obsolete view of a business firm as identified with some product, some brand name, some location, even some family. But (en nu komt hij op het punt van de labour unions) it is that romantic and increasingly obsolete outlook, in their own sphere of activity, which still characterizes the labor unions." De functie van de unions is om de werknemer te beschermen in zijn beroep en er zorg voor te dragen dat hij betaald wordt naar zijn waarde. Maar "the approach which they adopt is old-world and out-of-date. They look on the skills of hteir members not as something whose value can be retained only by constant adaptation and transformation, but as representing a more or less fixed set of characteristics whose value can best be assured by trying to preserve work opportunities making use of those characteristics." De professor geeft toe dat het niet plezierig is "that occupationally a person never is, in any continuing sense, but is always becoming." Maar dit brengt de ontwikkeling van de techniek mee. Het domste is om voor een vakman te vechten wiens vak uit de tijd is geraakt. Dit mag voor een poosje goed gaan, maar de vakman trekt aan het kortste eind ondanks het verzet van de vakverenigingen. Volgens de professor moeten de vakverenigingen hun leden inlichten over de veranderde toestanden en hen aansporen vormingscursussen te nemen. De schrijver geeft toe dat de regering en de intellectuelen tot dusver op dit gebied ook niet te veel gepresteerd hebben, maar de vakverenigingen zijn toch wel te veroordelen dat zij doen alsof hun neus bloedt. Zij moeten het geld van hun leden gaan benutten voor "training programs". "The drive for shorter hours would suddenly acquire new meaning when coupled with study and training for future advancement." Technici van de bedrijven kunnen daarbij ingeschakeld worden, zo stelt de professor voor. En deze aanpak zal vruchten afwerpen voor de unions en hun leden even goed als voor "private enterprise". In dit laatste artikel wordt natuurlijk maar één "great cause" voor de unions genoemd. Er zijn er zeker meer. Denk maar aan de toenemende automatisering, de medezeggenschap in de fabriek, enz. enz.

Wanneer we deze artikelen aandachtig lezen, artikelen niet door voorstanders van christelijk-sociale arbeid geschreven, dan mag ons toch wel duidelijk worden dat wij als christenen een taak hebben. Niet één om alleen de werknémer te helpen, of om de werkgéver in het zadel te helpen, maar om het maatschappelijke leven gezond te houden, in zover wij daartoe iets kunnen doen. Het moet ons gaan om de totaliteit van het probleem en in die totaliteit om de **mens**. Daarover in een volgend artikel nog enkele opmerkingen.

Landbouwers weest op uw hoede

Bekijkt U eens goed het plaatje dat hieronder is afgedrukt. Dit mooie zachte diertje is Uw vijand.

De naam van dit beestje is in het Engels "Armyworm", en dat is een zeer gepaste naam, want ze komt nooit alleen. U kunt er zeker van zijn als U er één hebt gezien, dat U er spoedig duizenden zult ontdekken. In korte tijd zijn er grote legers die Uw gewassen komen aanvallen.

Overeenkomstig Mr. J. C. Guppy van het Insecten onderzoek instituut (Entomology Research Institute) is er reeds ernstige schade aangericht aan verschillende graan- en grasvelden in Zuid- en Oost-Ontario en delen van Quebec.

De eerste rupsen werden ontdekt op 9 juli en drie weken later werd gerapporteerd, dat een zeer grote schade was aangericht in een steeds meer uitbreidend gebied.

Landbouwers werden sterk geadviseerd hun velden direct zorgvuldig te controleren en zo nodig te besproeien met een insecten-dodend middel.

Mr. Guppy deelde mede, dat gedurende de laatste 100 jaar acht zeer ernstige rupsenplagen in Canada zijn voorgekomen. De eerste was in 1896 en de laatste in 1954.

Hoe ziet de "Armyworm" er uit en hoe komt het dat ze zo vlug vermenigvuldigen?

De rups is ongeveer 1½" lang als zij volwassen is. Haar kleur is donker grijsachtig met een ietwat groene schijn. Ze heeft lichtgekleurde strepen op haar rug.

In mei en juni worden de eitjes gelegd en na een week zijn er al jonge rupsen, die na vier weken al bijna volwassen zijn en een lengte hebben van 1 inch.

Inderdaad, de "Armyworm" komt met een groot leger opzetten en Uw taak is om elk voorjaar goede verdedigingsmaatregelen te treffen.

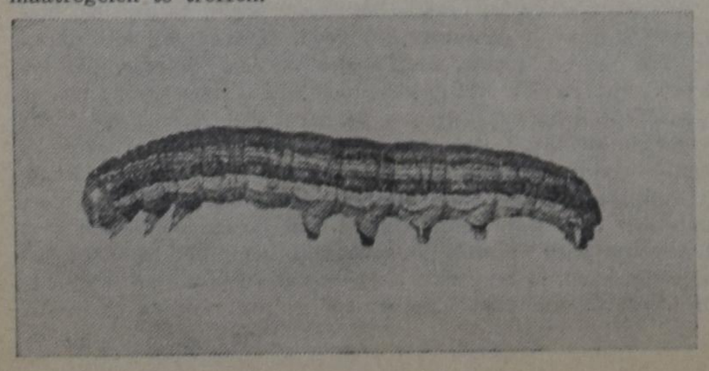

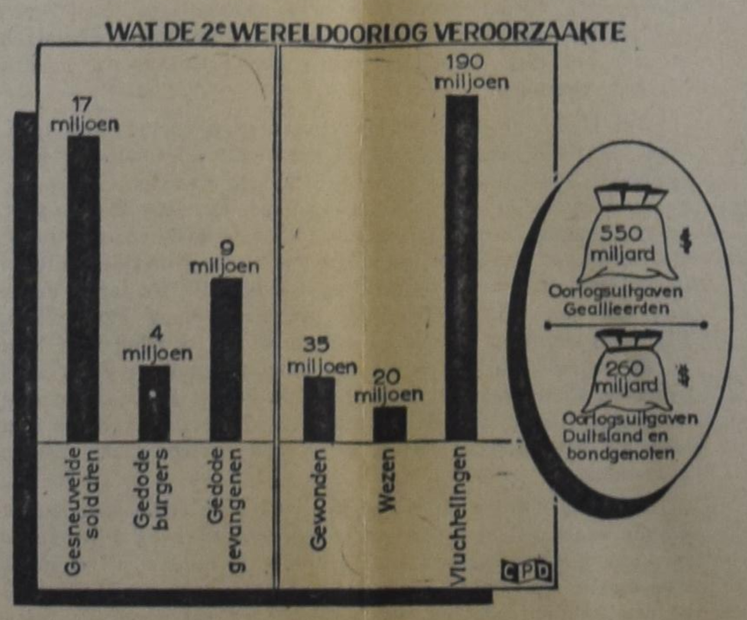

FOR ALL YOUR BOOKS

CONTACT:

ANTON LAMMERS

CHRISTIAN BOOK CENTRE

36 Longwood Road North Hamilton, Ont.

john struik real estate

BROKER

TORONTO 741-4404

"SELLING OR BUYING A HOME?

WE ARE AS CLOSE AS YOUR PHONE"

Mannenpraat

De Stem van een Moeder

Een vrouw in mannenkleding dat behoort niet, maar een vrouw die een artikel schrijft voor M.P. die is welkom. Het is niet alleen fijn te merken, dat deze rubriek ook door onze vrouwen wordt gelezen, maar dat een moeder een stukje voor deze rubriek schrijft verdient toch wel een aparte vermelding.

Mrs. B. uit Chatham schrijft naar aanleiding van het ingezonden stukje in C.C. van 31 juli over "Prayer at the table". Dat zij dit op haar leeftijd ook nog doet in de Engelse taal is wel een bewijs dat ze een goede immigrantenmoeder is, die zich goed heeft aangepast in Canada.

Toch wil ik even opmerken, dat dat niet noodzakelijk is. Laat ieder die wil schrijven, dit maar doen in de taal die hij of zij het beste kent.

Hier volgt het stukje van Mrs. B.

In C.C. of July 24th and 31st, you are writing an article about prayer. I am a mother of 12 children and I thought I'll write you our experiences about it.

I know my English is not perfect, I rather would have done it in the Dutch language, but you wrote your article in English, so that is why I'll do the same.

Thirteen years ago we came to Canada, the oldest was 19 and the youngest was 3 years old (we have two sets of twins).

First of all, I am very glad that when I was a girl, I went to Young People. There it was that I had to pray aloud for the first time. When I was married, I started to pray when my husband was not home, and our oldest girl was 1½ years old. So they were used to it. When our family grew bigger they were really paying more attention. Once a week when my husband was away from home for dinner, I always remembered him in my prayer, asking the Lord to bring him home safely. However, it happened once that he was not home one evening, when we expected him. So I prayed, and as soon as I was finished, one of our children said, you did not pray for Daddy.

In 1946 we brought 5 of our (then) nine children to the hospital; they all had typhoid fever. Most of the time I went to the hospital (sometimes twice a day) to see them. They persistently asked me to pray for them. Well, I felt how difficult it was to do it there, but I always was so thankful that I could do it, and the Lord has given me the strength for it.

When our children grew up, I let them first pray the Lord's prayer. But later on I told them to try to pray in their own words.

When we visit our married children now, they all pray aloud, and also the girls. My husband also asks our boys to lead in prayer, when they come to our home. We think it gives our children the courage to go on when they are married and get company.

When we had our sister with her husband over from Holland, I asked our boy, who is 19, to lead in prayer. Later on my sister told me, she thought it was wonderful. One of our girls' husband does not pray aloud, therefore she is doing it always. But we are praying for them, that he may start also.

It is (mannenpraat) in your article, I do hope you did not mind that a woman wrote you back about it. We are 60 years old now. Our 5 girls are married, and in September there will be 8 boys married.

Mrs. B.

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

PRIMA DAIRY FARMS TE KOOP

met vee, machines en melkcontracten

126 acres best land, prima bedrijfsgebouwen, zeer goed stenen huis. OPEN MELK-CONTRACT. Prijs $ 42.000.—. Downpayment $ 12.000.—.

125 acres met prachtig huis en goede bedrijfsgebouwen. Holstein vee en alle benodigde machines. Melkcontract met goede dairy. Vraagprijs $ 43.000.—. Downpayment $ 10.000.—.

130 acres, huis van alle gemakken voorzien, prima barn met silo, melkhuis met bulkcooler. Contract met city dairy. Zeer goed Holstein vee en beslist prima machines. Vraagprijs $ 39.000.—. Gevraagd downpayment $ 11.000.—. Hypotheek verkrijgbaar à 5%.

Bijna 200 acres farm met 2 huizen, prima gebouwen. Eerste klas Holstein vee en prima machines. Dit is een der mooiste farms in de Niagara Peninsula. Vraagprijs $ 78.000.—. Downpayment $ 18.000.—. Hypotheek beschikbaar à 6%.

Contact voor deze en andere prima dairy farms:

K. KRAAY, REALTOR

2 Juliana Cr. - ST. CATHARINES. ONT. - Tel. 934-1813

"Breaking a Trail"

VOOR KERK EN ZEEVARENDEN

Ditmaal begon het bij Vancouver.

Van zee uit had ik de havens aan de Westkust al eens eerder bezocht en wist dus wat te wachten stond. Toen was het voor mij nog niet de Westkust van de States, maar de Oostkust van die Grote Oceaan, die in haar diepten en verten zoveel geheimen uit de voortijd en het heden bewaart en ook, als Stille Reus, het zwijgen doet over wat nog aan het komen is. Nu, per auto van de landzijde naderend, was deze kust voor mij een andere kust geworden, de Westkust van Canada en de Verenigde Staten. Dat maakt verschil.

Na talloze mijlen gereden te hebben, komt men dan eindelijk in het havengebied van een der steden aan en vindt na wat zoeken het waterfront, de kaden, de loodsen, ladingen en . . .schepen. De tocht daarheen in zijn geheel was me als die langs een trail, zoals de vroegere pioniers die hebben uitgehouwen, de Californië Trail, de Oregon Trail, e.d. In het bewustzijn, dat kerkelijk slechts enkelingen hier met hetzelfde doel voor ogen langs getrokken waren, nl. om voor de Kerk de wereld der zeelieden open te leggen, werd de tocht aangevangen. Met die wereld in gedachten moesten als bij elke trail wegen worden verkend, passen beklommen, hinderpalen genomen, omwegen voorkomen. Oregon, Washington, Br. Columbia en Californië waren nu niet meer einddoel in zichzelf, noch hun land, goud of kostbaar hout; het ging nu om de zee, die daar achter ligt en om de schepen, die daarover varen en om de bemanningen erop. De horizon, waarnaar de vroegere landverhuizers van het oosten uit met zoveel verlangen uitzagen, eindigt immers niet met het bereiken van het strand der Pacific; deze Westkust is ook een Oostkust, doel van honderdduizenden, die van het westen komende, ook naar deze kant haken als de dagloner naar de avond.

Onder deze menigten zijn er ook velen, die varenden van beroep zijn, zeelieden van allerlei natie en tong; een wereld op zichzelf met eigen wetten en gewoonten, met standen en rassen. Ook hier wordt geleden en gebeden, zijn behoeften en noden; ook hier is vervreemding en strijd en eenzaamheid en heimwee naar zichtbare en onzichtbare dingen. Toch zijn scheepssamenlevingen anders dan die aan de wal. Het cement van familie, kerk en vereniging ontbreekt hier. Wat hier, losser, samenbindt, is het gemeenschappelijke werk, is de beperking, die de vier wanden van het schip opleggen en de discipline in de diverse diensten.

In deze wereld is de kerk een vreemde grootheid, en voor de kerk is deze wereld wat Californië meer dan een eeuw geleden was voor de bewoners van Missouri en New England. Men wist van het bestaan ervan, had er over gehoord, maar wonderlijke geruchten werden grif geloofd. Op de weg daarheen, en daar wonend: getatoueerde Indianen met gelooide huid eer roodbruin dan blank; heidenen, die in allerlei totems hun heil zochten en zelfgebrouwen 'bier' overvloedig dronken, enz. Niemand had of kon er juiste voorstellingen van krijgen. Zo zijn ook nu nog de ideeën van velen over die wereld der zeelieden gevormd door wat romanschrijvers neerschreven en door horen zeggen. Het normale leven kan alleen door werkelijke kunstenaars goed beschreven worden; minderen moeten het doen met sensatie en rekenend met wat het publiek lezen wil.

Aan een zeeman is niets, als hij niet dronken is en weemoedige liedjes zingt. Hij moet nu eenmaal zijn liefjes overal hebben; zijn 'ronde borst' en 'gouden hart' worden alleen maar geëvenaard door zijn smalle beurs en dorst. Door hem leeft het 'waterfront', waar hij eerbare koffiehuisbezitters tot sluwe kroegbazen maakt, en nette dames tot sletten. "Daar komt een zeeman aan! Moeder, pas op je dochter!" "Jongen, als je nu straks je HBS diploma hebt, wat ga je dan doen? Wat? Varen? Ach, mijn zoon, heb ik je nu daarvoor groot gebracht?"

Zoals elke bevolkingsgroep een eigen naam heeft, de kapitalist altijd een uitzuiger is, de Jood altijd een bedrieger, de ambtenaar altijd een luiaard, enz., zo heeft ook de zeeman zijn naam. Drank en vrouwen. De dagbladpers neemt alleen de uitersten over de Koopvaardij op: wat deze per jaar aan deviezen heeft opgebracht en wat een passagierende zeeman aan kwaad op de wal heeft uitgehaald. Alles wat hiertussen ligt is geen 'copie'.

Om deze wereld open te leggen voor de kerken van dit vasteland heb ik getracht de trail te bereizen, in de hoop, dat, zoals bij de vroegere trails het geval was, meerderen zullen volgen en uiteindelijk de zee aan het terrein van de kerk zal worden toegevoegd.

In dit artikel wil ik u op deze trail meenemen en u laten zien wat ik hier en daar vond. Beknopt en alleen in overzicht, maar niet volledig. Slechts aanduidend hoe en waar de 'trail' liep.

Daar is dan allereerst Coosbay, Oregon, een betrekkelijk klein plaatsje, met North Bend, Empire e.a., een 'cluster' a.h.w. van stadjes aan de Westkust van de Pacific. Houthaven en, als we de inwoners geloven moeten, de grootste van de wereld. Letten we op de bossen zonder eind, die Oregon overal heeft, is dit niet moeilijk te geloven.

Coosbay nu heeft sedert een jaar een Seamen's Center. En niet een, ergens weggestopt alsof men er zich voor schaamde. Neen, in het centrum van de stad, in de hoofdstraat, en vlak bij de haven. En wat het wonderlijke van het geval is, 15 kerken staan hier achter. Ze namen het initiatief, steunen met geld en liefde, maar ook met vrijwilligers en enthousiaste daadwerkelijke hulp ter bezetting, elke avond. Onder deze 15 is ook een tweetal R.K. parochiekerken.

Het was natuurlijk met enige vrees en wantrouwen, dat men begon. Wat, als men 's avonds moeite kreeg met de bezoekers? Als ze eens gingen vechten, of, aangeschoten anderen gingen aanschieten! "Dat is geen bezwaar — zei een van de voorstanders — vlakbij de toonbank leggen we telefoon aan, en het nummer van het politiebureau erbij; komt er dan 'trouble', dan hebben we binnen twee minuten hulp." Zo gewapend begon men. Tot verwondering van allen heeft men echter nooit gebruik behoeven te maken van de telefoon voor dit doel. Sindsdien is het ook bij de schepen veel rustiger. "Ik wist dat wel, zei een oud-zeevarende met een knipoog naar mij, maar men wilde mij niet geloven."

Victorie, B.C. 'Engeland in de vreemde'. Bloemen en planten, dat het een lust is. Een gigantiek hotel; een grijze cathedraal in het centrum en hoog rijzen ook andere kerktorens naar boven. En ook een haven. Op zoek naar enige christelijke interesse voor de varende vreemdeling ontdekte ik al spoedig het 'Harborlight' van het Leger des Heils. Ha, dacht ik, dat ligt daar mooi, toepasselijke naam, makkelijk te bereiken. Maar het bléék een thuis te zijn voor alcoholisten . . . van de wal.

Dan maar door naar het Connaught House. Maar dat was opgeheven. M'n geleide had me verschillende kerken aangewezen; daar de Episcopal, de Presbyterian, en daar de R. Catholic. Bij alle drie ben ik binnen geweest, al bleek ik een keer bij Rome te gast te zijn, waar ik Dordt verwachtte.

Een diepgaand principieel gesprek had ik met een episcopaals predikant in Tacoma, Wash. In de trant van "Wat heeft uw beminde voor boven anderen, dat ge me zo bezweert". Alle bekende tegenwerpingen, die ik in de loop der jaren hoorde, passeerden in een sympathiek gesprek de revue. Hier doemden de woestijnen van onverschilligheid voor de vreemde op: daar de hoge Sierra's en Rockies van moeilijkheden in het zoeken van contact met schepen, die als in de nacht voorbijgaan. Ook waren er de ravijnen van nationale gescheidenheid en daarmee van het verschil in godsdienst en tongval en dergelijke. De 'scenery of the trail' wisselde van ogenblik tot ogenblik en van tekenen, dat anderen me hier ooit waren voorgegaan, kon ik niets merken. Toen we eindelijk waren uitgesproken, zei hij: "Ik weet wel, dat u gelijk hebt en ik was het van het begin al met u eens; ik streed eigenlijk tegen mezelf."

Niet alleen met moeiten hadden de pioniers van vroeger te doen. Er waren ook verkwikkingen, groen gras in overvloed, overvloedig water, enz. Zo was het hier, dat ik een familie ontmoette, als ik ook al in Vancouver had ontmoet, die in hartelijke liefde hun hart aan dit werk verpand hadden, en me o.a. vier dikke albums lieten zien vol met foto's van clubjes Peruvianen, Grieken, Japanners, Duitsers, zeevarenden van diverse landen, die ze bij zich thuis en op picnics hadden gehad. Een grote voorraad bijbels, N.T., in allerlei taal, vond ik ook bij hen. Als er even gelegenheid was hield hij een 'devotional' met hen. Hij was het die me vertelde van de 'Bottle Mission'. Een Amerikaans zeeman, die jarenlang de drank als gezelschap had gekozen, was daarvan en tot den Heer be-

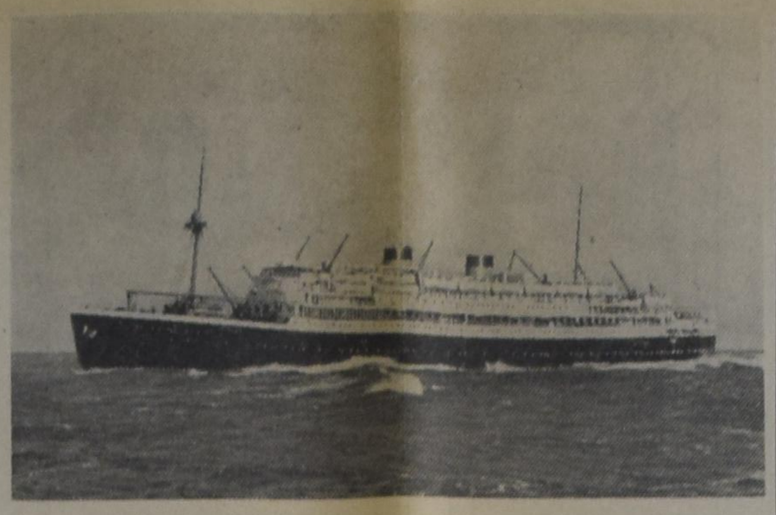

keerd, en nu . . ." Nu zal die fles, die me zoveel ellende berokkende, in dienst van mijn Heer gesteld worden". Zo verzamelde hij, als de weduwe van de profeet, grote en kleine flessen en hij zorgt er niet weinige te hebben. In alle gaat een gedeelte van het evangelie, of een tekst; dan wordt de fles verzegeld met lak, en zo worden dozen vol flessen meegegeven aan diverse schepen om ze ergens in zee te werpen. 'Een fles in zee wordt licht opgevist, en daarmee dan ook het er in besloten Woord.'

Iets dergelijks hoorde ik ook van iemand, die aan zeelieden gerichte uitnodigingen van bars en nachtclubs door geadresseerden in enveloppen deed doen, en liet zenden aan kerken in de buurt van de haven, met een ingesloten brief: This invitation for some hours in the Fantasy-bar I received today. Where is, for an hour in your place, your invitation, Rev.?

Denominaties, die geen verstek lieten gaan waar het enige geestelijke zorg voor en hartelijk meeleven met zeelieden betrof, waren de Episcopals (als in Vancouver en onderhorige plaatsen, San Francisco, San Pedro), de Lutherans (Seattle, en als men de Noorse Missions erbij neemt, Vancouver, San Francisco, San Pedro), de R. Catholics (Vancouver, New Westminster, San Pedro, Wilmington), Union Gospel Mission in Portland, en 15 locale kerken in Coosbay. De overige in alle andere havens bleken nog niet aan de kennismaking met de vreemdeling in de poorten toe, of hadden na de eerste kennismaking ze al weer vergeten. De Presbyterianen, Methodisten, Chr. Reformed en Reformed heb ik dan ook waar ik kon en mocht op de varenden in hun havens opmerkzaam trachten te maken, al ontbrak me dikwijls de tijd om het volledig genoeg-, en de bekendheid met de situaties, om het met klem genoeg te doen.

Als je een trail volgt, heb je vooral op 'landmarks' te letten, een bergtop van bijzondere vorm als bijv. de Cathedral Rocks "with twin spires towering up" of de Chimney Rock, niet ver van Laramie-Fort. Hoe licht dwaal je anders af, verzandt je wagentrein, raken de ossen uitgeput, enz. Zo volgde ik in elk havengebied de weg, die kerkspitsen me wezen. Hoog steken ze uit boven de huizenrijen, en onder zulk een toren troont in de morgenuren bijna altijd een predikant, bisschop of zo iemand. Hij studeert, ontvangt, vergadert. Voor afspraken van te voren was de tijd meestal te kort en de kans groot naar de dag van morgen verwezen te worden. Dus vielen we altijd met de portaaldeur in huis; "de toren van uw kerk wees me naar hier de weg; hebt u door de spitsen van de scheepsmasten zo dicht in uw buurt u ooit naar de schepen daaronder de weg laten wijzen? Ook deze zijn landmarks. Er wonen mensen aan de voet ervan, reizende, zwervende mensen. Zoudt u ze niet onder uw gehoor kunnen trekken? Wat u hier zegt of geeft, wordt binnen enkele maanden tot zelfs aan het andere eind van de wereld gehoord of gelezen. Verleg de grenzen van uw gemeente een weinig en maak ze daardoor wereldwijd."

Het is opmerkelijk hoe lang het duren kan voordat een kerk in een havenstad zich de aanwezigheid van zoveel kansen en taken dichtbij realiseert, hoe gemakkelijk men aan de kans voorbij kan gaan zonder een hand uit te steken naar de vreemdeling, die in de bijbel toch op ons hart wordt gebonden. Onwil is het hier zeker niet, want meestal ontmoette ik openheid en bereidheid bij wie leiding heeft. Ultra rechts was niet altijd toeschietelijk. En het trof me ook, zowel in het noorden als diep zuidelijk in San Pedro, dat er bij hen, die als evangelicals worden aangeduid minder interesse was te wekken dan bij gevestigde kerken. Op mijn trail vergeleek ik ze met te passeren rivieren: ze kosten extra moeite om over te steken, maar in mijlen schiet je niet veel met ze op.

Het artikel mag niet te lang worden, niet zo lang bijv. als mijn reis, die twee maanden nam. Het doel ervan is te laten zien, hoe 'to break a trail' in een gebied, dat kerkelijk gezien weinig bekend is, alle aantrekkelijkheid heeft van het vroegere 'voortrekken'. Het banen van een weg voor de kerk in de wijde vlakten van de scheepvaart, het toevoegen van de zee aan het door de kerk te bebouwen en te bewaren terrein, zodat ook daar haar klokgelui en stem gehoord wordt, is iets, dat ook in deze eeuw èn in Canada èn in de States nodig is. Daarbij komt dat ook voor de zeevarende een pad gebaand moet worden in het hoogland van de kerk, opdat hij daar zijn weg zal kunnen vinden en het 'welkom vreemdeling' hem reeds bij de valreep door de kerk wordt toegeroepen.

Tenslotte is heel dit banen van paden en uitzetten van wegen niet anders dan een klein onderdeel van wat Jesaja bedoelde, toen hij sprak van het bereiden van een weg in de wildernis, opdat de heerlijkheid des Heren aan alle vlees zou geopenbaard worden.

"Elk dal worde verhoogd, berg en heuvel worde geslecht, het oneffene worde tot een vlakte, en de rotsbodem tot een vallei."

J. Wristers,
Pred. v.d. Koopvaardij
New Orleans.

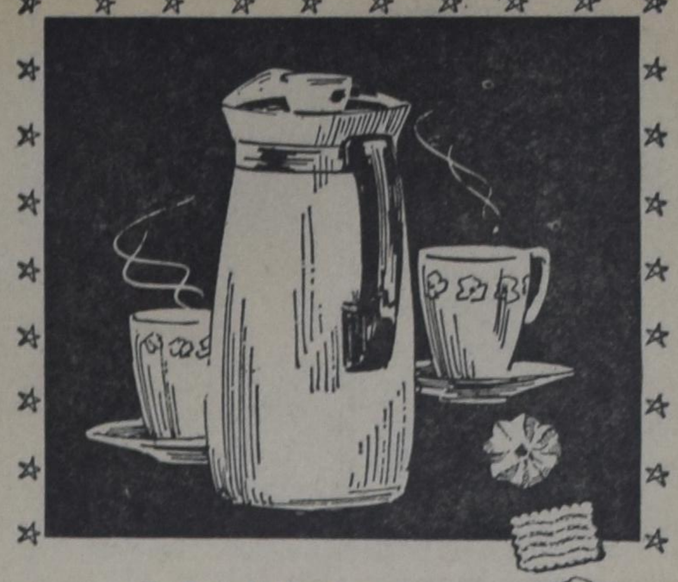

Geloof het niet omdat wij het zeggen !

NATUURLIJK vinden wij, dat Voortman's koekjes de beste zijn, die gemaakt kunnen worden. Wij weten hoeveel zorg er aan wordt besteed. Maar U moet het van ons niet geloven. Neem zelf de proef maar. Uw leverancier heeft een grote verscheidenheid.

VOORTMAN'S
Dutch Style Cookies

Buying or Selling a home?

For prompt, courteous service and the facilities and experience of a well established respected Real Estate Office.

call John Vandervinne

241-9171

Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
[illegible]8 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

IN DE WELDADIGE ZON

De negen geredde mijnwerkers uit Champagnole koesteren zich in het weldadige zonnetje, staande op het balkon van het ziekenhuis in Champagnole. V.l.n.r.: Andre Jacques, Cottenos, David, Andre Martinet, Conus, Michel Martinet, Peyronel, Oliviers en Michel Jacques.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

RIA ANES
and
JAKE WIERSMA

are happy to announce their marriage which will take place D.V. August 29, 1964, in the Ebenezer Chr. Reformed Church, Trenton, Ont., at 3 P.M.

Rev. Dr. R. Kooistra officiating.

10 Richard Street, Trenton.

R.R. 5, Trenton.

Mr. and Mrs. G. J. Brus are pleased to announce the marriage of their daughter

CHRISTINE
to
Mr. JAMES VREUGDENHIL

The ceremony will take place D.V. on August 21, 1964 at 7:30 P.M. in the Christian Reformed Church of Brantford, Ontario.

Rev. P. Van Egmond officiating.

R.R. 7, Brantford, Ont.

Mr. and Mrs. Robert Kootstra, R.R. # 2, Smithville, Ont., wish to announce the marriage of their daughter

VICKY
to
Mr. BRUCE DYKSTRA

son of Mr. and Mrs. Peter Dykstra, R.R. # 1, Sherkston, Ont.

The wedding will take place, the Lord willing, on Friday, September 4, 1964, at 6:30 o'clock in the Riverside Christian Reformed Church, Wellandport, Ontario.

Rev. P. Van Egmond officiating.

Future address:
Trafalgar Street, London, Ontario.

Mrs. M. Pluister, Newcastle, Ontario wishes to announce the marriage of her daughter

ANN EILEEN
to
Mr. RUSSELL W. VOERMAN,

son of Mr. & Mrs. H. Voerman, Bowmanville, Ontario.

The marriage is to take place on Friday, August 28, 1964 at 8:00 P.M. in the Rehoboth Christian Reformed Church, Bowmanville, Ontario.

Rev. J. C. Verbrugge officiating.

With thanks to the Lord, we are very happy to announce the birth of our daughter

FRANCES ARLENE

Henry & Roelie Katerberg.

A sister for Bernard George.

July 30th, 1964.

R.R. 3, Moorefield, Ont.

On August 21, 1964, the Lord willing, our beloved parents and grandparents

JACOB RINTJEMA
and
SYLVIA POSTHUMUS

will commemorate with us their 40th wedding anniversary.

May the Lord, Who was their guide and guardian throughout these years, also bless them abundantly in the years to come.

Their thankful children and grandchildren:

Ted and Ann Rintjema, Grimsby, Ont.
Toby, Dina Rintjema, Grimsby, Ont.
Albert, Nellie Rintjema, Burlington, Ont.
John, Anne Rintjema, Caistor Centre, Ont.
Tom, Gloria Rintjema, Grimsby, Ont.
Andy, Tuula Rintjema, Grimsby, Ont.
Raymond, Vickie Hiemstra, Grimsby, Ont.
Jack, Jean Rintjema, Rexdale, Ont.
Charles, Gertie Huizinga, Grimsby, Ont.
Andries, Bonnie Rintjema, Grimsby, Ont.
Chris, Martha Roest, Beamsville, Ont.
Helen Rintjema, Grimsby, Ont.

21 grandchildren.

R.R. 1, Grimsby, Ont.

Als U een goede farm of een huis zoekt in de buurt van Hamilton of in de "Niagara Peninsula" neem contact op met

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

D.V. op 21 augustus hopen onze geliefde ouders en grootouders

A. AUSMA
en
E. AUSMA—BERGSTRA

(thans met vakantie in Hamilton, Canada)

hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkander en voor ons moge sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkind.

Heerenveen (Nederland):
J. Ausma.
Drachten (Nederland):
I. Ausma.
Ermelo (Nederland):
T. Ausma.
Hamilton, Ont. (Canada):
J. Nyland—Ausma.
C. Nyland.
Alison.
Utrecht (Nederland):
H. Ausma.

Vrijdag, 14 augustus 1964, was het veertig jaar geleden dat onze ouders

PIETER H. VAN DER WERFF
en
ANNA VAN DER WERFF—SMEDING

getrouwd waren.

Moge de Heer van alle leven hun nog vele goede jaren geven op hun groene heuvel onder Thamesford in Canada. Dit is de wens van hun dankbare kinderen.

Australië:
Tsjitske en Marten.
Apeldoorn:
Haike en Mats.
Brampton:
Dety en Sjerp.
London (Ont.):
Tjeerd en Diny.
Harry en Nelly.
Geert.
Rienkje en Albert.
Froukje en Walter.
Laurens.
Imgerd.
En hun kleinkinderen.

The Lord willing we hope to celebrate on August 22nd the 40th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

FRED DEVRIES
and
GERDA DEVRIES—BRINK

May the Lord, who was their Guide throughout these years, also bless them in the years to come.

Their thankful children and grandchildren:

Clinton:
Andrew and Wilma Veenstra.
Dresden:
Frank and Elsie Vriesema.
Frank and Margaret Vander Heide.
Hamilton:
Elco and Ann Wiersma.
Dresden:
Arnold and Gertie Devries.
Charles and Jennie Devries.
Chatham:
Fred and Alice Postma.
Dresden:
Bill and Christina Kloostra.
Harry and Joanne Devries.
Oakville:
John and Janet Fischer.

And 26 grandchildren.

R.R. # 7,
Thamesville, Ont.

With gratitude to the Lord we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our dear parents, on September 7, 1964,

SIMON W. GROOT
and
MAARTJE GROOT—WARBOUT

May the Lord bless them in the years to come as He has graciously done in the past.

Their thankful children:
Peter, E. J. (Jack).
Gary John.

100 Hall St.,
Blenheim, Ont.

Wanted:

MARRIED MAN

for dairy farm. Can start immediately. Free house available. Write: Mr. T. Posthumus, 351 Liberty St. N., Bowmanville, Ont. Phone 623-2353.

Wanted by September:

A RELIABLE YOUNG MAN

for a wholesale fruit and vegetable business. No experience necssary, but chauffeur's licence preferred. Contact: Gerry Jonkheer, 63 Elizabeth Crescent, P.O. Box 162, Whitby, Ontario. Telephone 668-8545.

Vaar op de gezellige wijze naar

HOLLAND

op de populaire

"ARKADIA"

20,650 ton • 19 knopen

NAAR AMSTERDAM
vanaf
$181
Am. Dollaars
Touristenklasse
Voordelig Seizoen
Halve rondreis*

Verrukkelijke Europese en Canadese keuken in een luchtgekoelde eetzaal, geriefelijke accommodaties, Europese muziek, dansen, 14 publieke zalen, een van de grootste overdekte zwembaden ter zee. Dit alles . . . plus een gezellige sfeer met voortreffelijke bediening. Reserveer vroegtijdig voor de beste accommodaties . . . profiteer van de Voordelig Seizoen prijzen.*

VANUIT MONTREAL
28 Augustus*, 18 September*

COBH • LE HAVRE
LONDEN
AMSTERDAM
BREMERHAVEN

GA NAAR UW REISBUREAU OF DE

GREEK LINE

400 Craig St. W., Montreal - 89 King St. E., Toronto
470 Granville Street, Vancouver

Wanted:

2 DUTCH FAMILIES

interested in working on farm. One to manage hog operation, the other to manage a dairy operation. Both supplied with house to live in. Bonda Farms Ltd., Elizabeth Farm, Middleton, Nova Scotia.

MAN WANTED

for work in flowers and vegetables. If interested phone K12-7273 or write Buchner's Greenhouses, 1018 Murphy Road, Sarnia, Ont.

Gevraagd:

DRIVER-SALESMAN

voor direkte indiensttreding. Moet in het bezit zijn van chauffeur's licence. Verdere inlichtingen ten kantore. Ontario Milk Products Specialties, 55-57 Ingersoll Road, Woodstock, Ont. Phone 537-6041.

Gevraagd zo spoedig mogelijk:

EEN BAKKER EN EEN LEERJONGEN

Dutch Canadian Bake Shop, 450 Grand Ave. E., Chatham, Ont. Phone 352-0314.

ROOM AND BOARD

for students in a Chr. home. Close to Subway and Church. Contact M. Van Wijk, 243 St. Clements Ave., Toronto 12.

COMING TO LONDON?

Boys who are looking for rooms or board in a Christian home are welcome at A. De Vries, 306 Saskatoon St., London, Ontario. Phone 451-8174. Very close to public transportation.

Waterford, Ontario

For Sale or Rent — 2-storey brick business block on Main Street, in center of business district, with full basement, in perfect condition, suitable for almost any type of business, over 3,000 square feet of floor space.

Simcoe, Ontario

For Sale — Large brick building. 2 floors, over 4,000 square feet floor space, now used as Salvation Army Temple. Building in A-1 condition.

Also 35 excellent farms.

DOYLE
Real Estate

61 Kent Street N., Simcoe, Ont.

The district's largest Real Estate Agency.

KLACHTEN?

Altijd moe, down, onrustig, kouwelijk, angstig, vervelend, huilbuien, is alles verkeerd, ziet ge nergens licht, levensmoe? De successen van onze onschad. geneeskruiden zijn frappant. Ook voor all andere slep. ziekten de allerbeste giftvrije bekende Florakruiden, desgewenst blanco verpakt.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 4, Groningen, Ned.

Wanted:

TEACHER

for grades three and four in farthest north Christian School. Attractive boarding place. Pleasant surroundings in Canada's scenic developing country. Send applications to Canadian Christian School, Box 2117, Smithers, B.C.

FARMS TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen, nu of in de nabije toekomst? Wij hebben verschillende farms te koop, met en zonder melkcontract van 100 tot 400 acres. Sommige dicht bij Chr. school en kerk. Rond Woodstock, Ingersoll en Embro in Oxford County.

Wij kunnen U helpen bij het verkrijgen van leningen, melkcontracten, enz. Voor verdere inlichtingen schrijf of bel

Mrs. J. WYBENGA
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. No. 423-6406

For Sale:

SLAUGHTER HOUSE

with wholesale and retail outlet, with all up to date equipment and coolers. On same property is a small 2-bedroom house. This business is located near Simcoe on paved road. For further information write under # 1746, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by
J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

For all your
BOOKS, RECORDS
AND GIFTS

1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

OK TRAVEL TOURS

REISBUREAU

Miss J. v. d. Spek

O. K. JOHNSON & CO., LTD.

Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525
Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

To Develop and Promote
Scripturally Directed Learning,
the
ASSOCIATION FOR REFORMED
SCIENTIFIC STUDIES
presents the

SIXTH ANNUAL STUDY CONFERENCE in UNIONVILLE

at the Cherry Hill Farm, August 25, 26, 27.

Lecturers:

Prof. Dr. VANDER HOEVEN, "The Phenomenological Movement".
Prof. Dr. RUNNER, "Together or Alone".
Rev. Dr. KOOISTRA, "The University and its Abolitions".

Registrar: Mr. A. WITVOET, 58 Lovilla Blvd., Weston, Ont.

Students, teachers, ministers and all who have a highschool education are invited to attend. Write the registrar for further information.

CHRISTIAN FELLOWSHIP WHOLESOME RECREATION

A.R.S.S. PUBLIC MEETING

featuring

Prof. Dr. H. Evan Runner

"Together or Alone"

Tuesday, August 25, 1964

Cherry Hill Farm, Unionville

COME TO THE DRAMATIC PERFORMANCE OF

The Greatest Song

A CRITIQUE OF SOLOMON

A radically new interpretation of the SONG OF SONGS as translated by Professor C. Seerveld, Ph.D., preceded by his introductory lecture, entitled "The Meaning Of The Song of Songs".

AUGUST 26, 1964, 8.00 P.M.

Cherry Hill Farm, Unionville, Ontario

Vernon Study Conference

August 28, 29, 30

Lecturers:

Prof. Dr. VANDER HOEVEN, "The Rise and Development of the Phenomenological Movement".

Prof. Dr. RUNNER, "The Heart of the Matter".

Registrar: Mr. L. STELLINGWERFF,
4169 Glanford Avenue,
Victoria, B.C.

KOM NAAR BRAMPTON

BIJNA GEEN WERKLOOSHEID, GOEDE VERDIENSTEN HET HELE JAAR DOOR.

Neem contact op met **FRANK HARKEMA,** hij helpt U gaarne met huren en kopen van een huis, ook behulpzaam bij het zoeken naar goed werk.

Phone 451-2327
OF SCHRIJF MIJ UW PROBLEMEN

Agent voor HAROLD S. HARE REAL ESTATE LTD.
Broker - 134 Queen St. East - Brampton, Ont. - Phone 451-2390

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Van 31 augustus tot 5 november 1964 en van 15 februari tot eind maart 1965 kunt U weer profiteren van de 21-daagse retours naar

HOLLAND

Retour Montreal-Amsterdam $346.90, Toronto-Amsterdam $386.90, met inbegrip van tickets en speciaal tourprogramma naar Parijs en Londen.

BOEK NU BIJ

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.
543 Brant St.,
Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.

Tel. Burlington: NE 4-1813
(24 uur)

G. Broos REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit .... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te St. Thomas, Ont., Alvin Beukema te Renfrew, Ont.

Aangenomen

naar St. Thomas, Ont., Alvin Beukema te Renfrew, Ont.

naar Cobourg, Ont., Cand. Jerry J. Hoytema.

naar Rehoboth, Bellflower, Calif., B. Nederlof te Edmonton, Alta.

Bedankt

voor Port Arthur, Ont., Telkwa, B.C. en Langley, B.C., Cand. Jerry J. Hoytema.

Het oude woord voor de nieuwe tijd

In verband met een hoofdartikel dat enige weken geleden geplaatst werd onder de titel "Een nieuwe wijze van Gereformeerd zijn" en een daarop volgend artikel "Dingen waar men nu ander over denkt", werd ons het volgende stukje toegezonden met verzoek dit in ons blad op te nemen:

—In het voorwoord van het Jaarboek 1964 van de Gereformeerde Kerken in Nederland schrijft Prof. Dr. J. van den Berg in zijn overzicht over 1963:

Gereformeerden rondom het blad "Waarheid en Eenheid" zien de toekomst van hun kerken somber in en vinden dat de band met wat in het verleden de drijvende kracht van het gereformeerde leven was, bedenkelijk verslapt. Daarentegen willen de mensen van "De Strijdende Kerk" dat de kerk op de uitdagingen van deze tijd moet antwoorden door naar nieuwe wegen te zoeken. Maar vele Gereformeerden houden zich buiten deze problemen. En onder hen zijn er die dit niet doen uit begrijpelijke huiver voor kerkelijke twisten, maar vanwege onmiskenbare geestelijke apathie (lusteloosheid). Tegen deze apathie, die de voorbode kan zijn van een binnen-kerkelijke verwereldlijking, is slechts één kruid gewassen: het pogen om een onvruchtbaar geharrewar tussen "conservatieven" en "progressieven" om te zetten in de heilzame spanning, die gegeven is met de opdracht met het *oude* Woord zonder vrezen een *nieuwe* tijd binnen te treden.

Dan blijft er *ruimte* in de kerk voor nuanceringen en voor onderlinge correctie. Dan zal bij de één het accent sterker komen te liggen op de *continuïteit* van het kerkelijk leven en bij de ander op de noodzaak tot *vernieuwing*. Iets van de ware pluriformiteit der kerk, die met haar katholiciteit gegeven is, zal hierin aan het licht treden. Maar het behoeft niet te leiden tot vervreemding. Hoe sterker de boog gespannen wordt, des te dichter zullen de uiteinden bij elkaar komen en des te krachtiger ook zal de pijl van de Verkondiging door de wereld voortsuizen. Er ligt hier een grootse opgave: kerkelijk, theologisch, homiletisch (verkondiging en toepassing van de Schrift) en pastoraal. De inzet is hoog: het gaat er om of de kerkmensen zowel als de buitenkerkelijken het evangelie zullen horen in al zijn majesteit en heerlijkheid.

Indien de spanningen, die in het jaar 1963 onmiskenbaar aanwezig waren, zich in deze richting ontladen, behoeft de aanwezigheid ervan niet te worden betreurd.—

Het is niet moeilijk deze stelling te verdedigen met tal van opmerkingen uit het verslag, waaruit hierboven enkele aanhalingen werden weergegeven. Heel duidelijk is, dat de Utrechtse jongeren opgeroepen zijn om het eigen kerkelijk leven zo goed mogelijk te ondermijnen; over een aantal jaren zullen we dan wel zien wat er aan nieuw leven te bundelen is.

Het gaat in deze verschuiving om niet geringe zaken.

Wanneer inderdaad de doelstelling van de jongeren, die het Oecumenisch Congres in Utrecht samenriepen, onder andere daarin gevonden wordt, dat alle kerkmuren moeten worden geslecht, om de oecumene als een huis voor de wereld te bouwen, dan kan ik niet anders zien dan dat in deze leuze de grenzen van de kerk hebben afgedaan. Kerk en wereld zijn in wezen één. Er loopt — ik gebruik de woorden van ds. Lammens — geen breuklijn meer tussen de kerk en de wereld. In de oecumene moet voor iedereen, gelovige en ongelovige, een bewoonbaar huis worden gemaakt. Wij zullen er ons voor moeten wachten, dat wij deze visie op de oecumene laten samenvallen met wat anderen in de oecumenische gedachte zien. Maar een ernstige waarschuwing ligt er ongetwijfeld wel in.

Onze kerken zijn nu reeds jaren bezig met het dringende vraagstuk van de oecumene. Eerst hebben zij zich er alleen toe bepaald de banden met Gereformeerde kerken en groepen in eigen land te versterken.

Sinds het jongerencongres komt de vraag opnieuw naar voren. Laten onze kerken zich over haar oecumenische roeping toch uitspreken.

Nu behoeft men geen moment in twijfel te trekken, dat de Gereformeerde Kerken zich daarmee ernstig zullen bezighouden. Maar dan dient men goed in het oog te houden, dat er wel wat meer helderheid mag komen over de zaken, die met "de oecumene" zo al verbonden worden.

Van 1955 af heb ik in de kring van deputaten, die zich met deze zaken bezighouden, besprekingen meegemaakt en een geleidelijke ontplooiing geconstateerd, die in de richting van positieve waardering van de oecumene gaat; maar als daaruit zou worden geconcludeerd, dat we eventueel ook geacht worden medestanders te zijn van de Utrechtse betoging, dan zullen we terwille van de schriftuurlijke grenzen van de kerk nog een hartig woordje hebben te spreken. Ik zou me om helemaal duidelijk te zijn, graag willen aansluiten bij wat professor Ridderbos in het Gereformeerd Weekblad als zijn oordeel schreef:

"Ik wil dus niet generaliseren of ontkennen, dat ondanks alle "vreemde" uitingen op of rondom dit congres, hier óók de echte oecumenische gedachte is beleefd door de deelnemers of vertolkt door de woordvoerders. Eigenlijk gaat het mij ook niet om dit congres als zodanig, maar om iets, dat zich toch wel aan en rondom een dergelijke manifestatie laat demonstreren, nl. de toenemende onhelderheid en onduidelijkheid t.a.v. hetgeen men zich bij het woord oecumenisch en oecumene blijkbaar denkt. Als ds. Oomkes schrijft, dat het de hoogste tijd wordt, dat onze Synode zich uitspreekt voor of tegen de Wereldraad van Kerken, of, zoals ds. Schippers zegt, dat het voor ons een levensbelang is, dat wij gemeenschappelijk tot een beslissing komen, zou daarom mijn bescheid zijn: als onder een uitspraak ten gunste van de Wereldraad verstaan zou moeten worden, dat wij dus voortaan van hoog tot laag overal "bij" zijn en aan alles meedoen wat zich met de naam van oecumenische actie dekt, hoop ik oprecht, dat wij er dan voorlopig maar buiten blijven. Ik voeg er aanstonds bij, dat men ten onrechte een votum van onze Synode ten gunste van de Wereldraad zó zou mogen uitleggen en dus ook ten onrechte meent, dat wij als gereformeerden "kláár" zouden zijn, als de Gen. Synode nu maar eens duidelijk vóór of tegen de Wereldraad besliste. Dat is een simplicatie van de zaak. Wij allen, Synode, Geref. Jeugdraad en welke instanties nog meer enige leiding hebben te geven, zullen nooit met een enkelvoudig ja of neen in het hele oecumenische vraagstuk van onze dagen kunnen beslissen. Wij zullen telkens weer in staat moeten zijn te onderscheiden tussen wat daarin van gereformeerd standpunt aan te nemen en te verwerpen is; en wij zullen daarin voor ons deel, indien enigszins mogelijk, óók bereid moeten zijn mede leiding te geven en verantwoordelijkheid te aanvaarden. Want wij mogen niet op grond van een geperverteerd begrip van wat oecumenisch is of op grond van oecumenische gezangen à la Gaaikema ons negatief tegenover de oecumenische gedachte opstellen. Maar wij zullen, gezien wat er in bepaalde kringen blijkbaar leeft, anderzijds met te meer beslistheid moeten weigeren om ons allerlei knollen van bedenkelijke herkomst voor echte oecumenische citroenen te laten verkopen."

Van harte accoord.

Dr. P. G. Kunst

OECUMENE IN NEDERLAND

(Vervolg van pag. 2)

hij of zij dienstbaar moet zijn aan die nieuwe tijd en aan die hele bewoonde wereld, deze oecumene. En door een grootscheepse deelname in deze arbeid van dienst en vernieuwing vallen vanzelf de kerkmuren, zoals eens de muren van Jericho vielen voor de ritmische stap van een nieuw volk op de drempel van een nieuwe tijd.

En met dit mengsel van conformisme èn blijde levensaanvaarding, van geloof in God, die bezig is grote dingen te doen en goedmoedige christelijke experimenten zei Van Andel precies wat de 5000 van hem wilden horen. Dr. Alting van Geusau deed het heel anders. Hij sprak vanuit zijn kerk. Hij trachtte de positie van de Rooms-Katholieke Kerk in de huidige situatie te bepalen o.a. door aan te geven wat hij — als rooms-katholiek — van de andere kerken verwachtte. Hij wond er geen doekjes om toen hij opmerkte dat de leer van de kerk grondig op de helling moet: "We moeten opnieuw leren zien wat kerk is in de zin van het volk Gods". En dat kan alleen wanneer er grote trouw is aan dat stuk van het volk Gods waarin wij zelf staan."

De katholieke sprekers verzekerden de 5000, dat zij achter hun bisschoppen staan als deze in Rome gaan pleiten voor de vernieuwing van hun kerk. De protestantse sprekers riepen hun geloofsgenoten beslist niet op achter hun synodes te gaan staan, omdat ze die eerder zien als blokken aan het been der oecumene dan als voor-gangers op de weg der vernieuwing.

WAT NU?

En daarmee zitten we midden in de vragen. Voor de katholiek valt het begrip oecumene bijna samen met het begrip "vernieuwing der kerk". En "vernieuwing der kerk" is synoniem met "kerk in staat van concilie". Het vernieuwingsproces maakt het gesprek pas goed mogelijk met de niet meer alleen maar getolereerde (zoals Alting von Geusau zei) maar geaccepteerde mede-christenen in andere kerken.

Daarom leeft de jonge katholiek in een meeslepend avontuur, waarin hij graag anderen wil betrekken. Maar de jonge protestant weet dat de oecumenische beweging in Nederland al een geschiedenis heeft van enkele tientallen jaren. De consensus tussen hervormden en lutheranen spreekt nauwelijks tot zijn verbeelding. De wijkkerkeraad heeft de jonge hervormde niet gevraagd mee te praten over het geschrift over open en oecumenisch avondmaal. Van de gesprekken tussen remonstranten en hervormden weet hij niets. Hij weet alleen dat de op één na grootste protestantse kerk in Nederland nog steeds weigert deel te hebben aan de oecumenische ontwikkeling.

Vandaar dat bij ons het accent van intense trouw aan de eigen kerk, van studie en "achter de bisschoppen" (achter de synodes) staan verlegd wordt naar "samen op weg gaan" als individuele christenen uit verschillende kerken om te doen wat je hand vindt om te doen.

In de vorige en in het begin van deze eeuw sloegen individuele christenen uit verschillende kerken de handen inéén tot gemeenschappelijke christelijke arbeid in de vorm van allerlei verenigingen en organisaties. We hebben er de christelijke liefdadigheidsinstellingen aan te danken en het C.J.V., het C.N.V. en de N.C.R.V. en eigenlijk ook de A.R. en de C.H.U. (al mag zeker niet uit het oog verloren worden dat politieke en sociologische motieven hierbij een grote rol gespeeld hebben).

Nu dienen individuele christenen de handen inéén te slaan voor de vorming van tijdelijke groepen voor ontmoeting, gesprek en werk, waarbij de houding van "bruikbaar zijn" voor het geheel van de samenleving niet uit het oog verloren mag worden. En dan gaat het, als ik Van Andel goed begrepen heb, niet alleen om de gelovigen, maar om gelovigen en niet-gelovigen, om allen die van goede wille zijn."

Het citaat is wat lang uitgevallen. Maar het is nodig deze stem aan het woord te laten om zich te realiseren wat daar allemaal beweerd wordt.

Ds. Lammens heeft in dit verband de opmerking gemaakt, dat wij een periode doormaken, waarin een formidabele verschuiving in de visie op de oecumene zichtbaar wordt.

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIEUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrassing van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze *„Christmas in Europe"* groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien *275 lbs. bagage per persoon gratis* mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY" AFVAARTEN
ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

VAN MONTREAL/QUEBEC:
MAASDAM 24 nov.

VAN NEW YORK:
NIEUW AMSTERDAM 19 nov.
PRINSES MARGRIET 4 dec.
STATENDAM 10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn
De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar

THE CANADIAN MOOSE

(Vervolg van pag. 3)

mannetjes om het bezit van een vrouwtje. Niet zelden eindigt zo'n gevecht in de dood van een der mannetjes en er zijn gevallen bekend, dat beide vechtersbazen het loodje moesten leggen.

In 1948 werd bij Lake Nipigon nog de vondst gedaan van twee reusachtige geweien van Moosemannetjes, die zo gevochten hadden, dat hun geweien onwrikbaar vast in elkaar raakten. Het ene dier brak zijn nek en beide dieren vielen in vier voet water, waarin ze waarschijnlijk verdronken zijn. Hun geraamtes werden gevonden en de twee geweien, die met geen breekijzer van elkaar los te krijgen zijn, staan thans in een museum ter bezichtiging. Het brede blad van het ene gewei, met een dikte van driekwart inch is doorboord door een punt van het andere gewei.

De gevechten tussen twee mannetjes (bulls) kunnen dus enorm zijn en jagers vinden vaak de sporen ervan in de vorm van afgebroken boompjes en takken en omgewoelde grond. Het is niet altijd de grootste of sterkste die het wint maar meestal het dier met de grootste punten aan de voorkant van het gewei. Sommige dieren zijn in de paartijd zo vechtlustig, dat ze zelfs bomen aanvallen en zich gedragen als Don Quichot, toen hij tegen de windmolens wilde vechten. Wie zo'n dier tegenkomt, kan beter omzien naar een stevige boom ....

Overigens is de moose een schrander dier. Wanneer de familie rustig bijeen is, laat het mannetje de moeder met de jongen voorop gaan en dekt hij de aftocht, maar wanneer ze op reis zijn gaat hij voorop en baant hij de weg door struikgewas en omgevallen geboomte.

De moose is een dier van de stilte en de eenzaamheid, met een zeker gevoel voor traditie en trouw. Het wordt aangenomen, dat de moose zich een partner kiest voor het leven en die trouw verdedigt tegen vijanden zowel als tegen indringerige soortgenoten. Omgekeerd zijn er gevallen bekend van trouw bij het vrouwtje, als de "bull" gewond of invalide was.

In de winter leeft de moose het liefst in het hoger gelegen gebied met hardwood-bomen. Wanneer er sneeuw ligt, kan men in de bossen de zgn. "moose-yards" tegenkomen, plekken die open gehouden worden doordat een of meer moose er gedurig op rondwandelen voor het opnemen van voedsel van de jonge boompjes in zo'n open plek. In die tijd kan de moose geen water vinden, maar hij "drinkt" dan sneeuw in grote hoeveelheden zonder er last van te krijgen. Opmerkelijk is, dat de moose een van de weinige dieren is zonder een galblaas.

Hoewel er veel jacht op de moose gemaakt wordt, komt het dier vrij veel in Canada voor en werd zelfs in een jaar (1958) een toename van 25.000 dieren alleen in Ontario vermeld. Overigens behoort het tot de beschermde dieren; de jacht is slechts een korte tijd open.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

Enige Reacties van onze Abonnees:

"C.C. heeft een zeer gewaardeerde plaats in ons gezin en wij bewonderen de variatie die steeds weer geboden wordt.
Bovendien wordt het aangeboden voor een zeer redelijke prijs." *G.M.*

"We enjoy reading your fine paper and are also very pleased with the addition of Christian Courier." *H.v.d.K.*

"We kunnen C.C. niet missen. Het behoort in elk christelijk gezin gelezen te worden." *J.J.*

"Enclosed find payment for a three year subscription renewal. Many compliments." *C.B.*

JUDAISM

THE SABBATH

For the Jews the month Tishri is a very busy month, as four festivals are celebrated: Rosh Hashanah, Yom Kippur, Succoth and Simchath Torah. These Hebrew names for the festivals are in English: New Year's Day, the Day of Atonement, the feast of tabernacles, and the rejoicing over the Law.

Before we consider the next festival which is Chanukah, a dedication feast, we might as well first consider the Jewish Sabbath, how it was supposed to be in the past and how the Jews obey the Sabbathical laws today.

When we are told that pious Jews cannot switch on or off a light on a Sabbath, we wonder where these laws originate from and what the meaning is of these customs or laws. In the magazine "Time" of June 12, 1964, under the heading "Religion" a three quarter page was dedicated to Judaism telling us that guests may not check in or out or pay their bills on the Sabbath in an Orthodox hotel in Tel Aviv. Israel, which hotel belongs to the brothers Emmanuel and Phebus Knoll. In said article one gets a glimpse of the Jewish Sabbath as the Orthodox Jew wants to keep it. Does this mean that the Orthodox Jew is a pious religious Jew? Does he obey the Sabbath because he wants to obey the Law of God? Does he keep it because in the Law of Moses the Sabbath is outlined as a sacred day, as a day of rest? Is there a trace to be found in the Bible that one cannot turn on or off a light? Or that he cannot tear off a bathroom tissue? Can we find the answer in the Tenach? (the Old Testament), or do we have to search somewhere else?

We read and we hear the fourth commandment every Sunday, that we have to "remember the Sabbath day to keep it holy. Six days shalt thou labour and do all thy work, but the seventh day is the Sabbath of the Lord thy God . . . ." Ex. 20:8. And a little more specific in Exodus 34:21 . . . "but on the seventh day thou shalt rest: in plowing time and in harvest time thou shalt rest." And the prophet Amos forbids in 8:5 and 6 to do business on the Sabbath.

After the Babylonian exile, Nehemiah has to take drastic measures (in 13:15) to those who were "treading the wine press on the Sabbath, and bringing sheaves and lading asses, and also wine grapes and figs, and all manner of burdens, which they *brought into Jerusalem* on the Sabbath day."

We see that in various places in the Old Testament the type of forbidden works are also mentioned. Please note the words "brought into Jerusalem". Jeremiah is saying in the name of the Lord in 17: 21, 22: "Take heed to yourselves, and bear no burden on the Sabbath Day, nor bring in by the gates of Jerusalem; neither carry forth a burden out of your houses on the Sabbath day, neither do you any work, but hallow ye the Sabbath day, as I commanded your fathers." We must have great respect for some of the religious people of the fleshly Israel of the present day, as they try to obey this commandment of the Sabbath.

However, the religious Jews in former days, along with their Rabbis, found it very difficult to distinguish what and how to obey. Bit by bit, comandment on commandment, little laws and big laws were put together and orally carried from father to son until it was too much and too hard to remember all that the ancient Rabbis told them to do and how to obey. Finally the Mishna and the Talmud came into existence, starting in the days of Ezra, about 100 years after the Babylonian exile about 520 B.C. The Torah was object of a conscientious and painstaking study at that time, as Israel was aware of the punishing hand of God, because they had left God's commandments. Probably they thought that when all the laws were written down on paper, Israel should be more apt to keep these written laws instead of forgetting them continuously.

It does not mean that all laws which they made were no good, because even Jesus said in Matt. 5: 27 and 33: "Ye have *heard* that it was said by them of old time . . ." There certainly was a good amount of ethics in them but overemphasizing is never good and as the time passed by, the Rabbis grew older and wiser while the Talmud and the Mishna grew in volume and the burden of the people heavier.

It is obvious that these comprehensive works had to be classified and coordinated later after so many Rabbis had paid their contribution to it. Hillel, Sjammaj, Jochanan ben Zakkaj and finally Rabbi Akiba who lived at the end of the first and the beginning of the second century, are well-known names in the memory of any Jewish boy, as our names of Moses, David, Paul, Peter or John.

It is impossible to go in too many details, but we like to mention the 39 groups of prohibition laws which were the result of intensive study and dedication and put in Talmudical writings and Jewish ethics.

1. to plow; 2. to sow; 3. to mow; 4. to bind sheaves; 5. to thresh; 6. to transfuse; 7. to sort out; 8. to mill; 9. to sift; 10. to knead; 11. to bake; 12 to shear wool; 13. to clean wool; 14. to hack (wool); 15. to dye wool; 16. to spin wool; 17. to release the warp when weaving; 18. to pull the warp threads through the machine; 19. to put in the woof; 20. to pull out threads from fabric; 21. to tie a knot; 22. to untie a knot; 23. to sew; 24. to rip; 25. to hunt; 26. to slaughter; 27. to skin; 28. to salt; 29. to tann; 30 to plane; 31. to cut in pieces.; 32. to write; 33. to erase (your writing); 34. to build; 35. to wreck; 36. to quench a fire; 37. to light a fire; 38. to stroke a hammer; 39. to bring something from the inner circle to the outer circle.

These 39 are the heads of hundreds of others and indeed it needs a study to keep these laws in order to obtain salvation. Let's have an example of what it means to try to keep up these laws which they tried to do in former days, say from 500 years ago. For a pious Jew it is impossible to pick some flowers in the field, to make a bouquet and put it in his room. For to pick flowers is forbidden because it comes under the heading 3: to mow. But to tie a string around the stems of the flowers and put a knot on it would violate heading 4: to bind sheaves. And lastly to put these flowers into a vase violates 2: to sow, because everything that helps to develop the growth of flowers and plants comes under this heading.

By the heading of law 3: "to mow", we can understand why the Pharisees said to Jesus that it was not lawful for the disciples to pick some corn on the Sabbath day just for their own use, as this was in contradiction with this head-law.

Under 39, bringing from the outer to the inner circle, and vice versa, many things are impossible. Nehemiah 13 seemed too difficult to the Jews, just to let it pass their devoted attention because "all manner of burden were brought into Jerusalem". That bringing in or out has caused a lot of misunderstanding as far as keeping the Sabbath is concerned. The rabbis found it necessary to forbid to carry anything more than 4 feet that does not belong to your clothing. Even a needle which is stuck in your carpet cannot be carried away. And of course not only a needle, but also a basket, a bucket, some food, some corn, etc. could be carried away. The Jews, however, picked on Jesus, when he healed a man on the Sabbath and said: "Rise, take up thy bed and walk".

Why did they pick on Jesus, because he did not obey the laws of the Sabbath? Then Jesus was not a religious Jew and could not be a true Son of Abraham, the Jews must have thought in those days. But what does Jesus say of it to the Jews in regard to the Sabbath? "Woe unto you, Scribes and Pharisees, hypocrites! for ye shut up the kingdom of heaven against men . . . for ye compass sea and land to make one proselyte, and when he is made, ye make him twofold more the child of hell than yourselves". Matth. 23:15.

The question why a light cannot be switched on or off, a candle or stove cannot be lit on the Sabbath, is obvious when we see the head laws 36-37, to quench or to lite a fire; and now, anno 1964, a light accidentally left burning cannot be switched off on this "holy" day.

The prayers on Sabbath day, which starts with sundown Friday night, are beautiful but too much space would be taken to devote the heartmoving sentences which they contain, beautiful even to a Christian. Alas, the Jews cannot pray by heart. Alas, the Jew prays in Hebrew and does not understand half of it. Still their intention is often praiseworthy If . . . they want to keep the Sabbath to meditate on the wonders God has wrought; the way God has led them; the love God has displayed, up unto today, in their health, their prosperity, their family and their Jewish life. If they would meditate on this, nothing but despair would fill their heart. They have no Sabbath's rest. They have no enjoyment in His law, His love and His mercy, for they don't know how to obtain it. Their only care is to obey as much as possible of these Sabbathical laws to earn Salvation, to work their way to heaven. A sigh of relief escapes their praying lips when the sun sets on Saturday night and their life goes back to "normal".

Is there much to write about the Jew of today who works seven days a week if possible in his drugstore or any other business occupation? Although they claim to be the true seed of Abraham, their heart is far from their God and also from their religion and the fact that they are very often not affiliated with a Synagogue, makes them identical with pagans. He is a Jew however, and Jahweh is his God according to so many passages in the Tenach. Don't you think that he is in need of the Gospel too? Along with his pious brother who prays for the sins of his people in the Synagogue with these words: (from the Sabbath and festival prayerbook page 98): O Lord our God, be gracious unto Thy people Israel and accept their prayer. Restore the worship to Thy sanctuary and receive in love and favour the supplication of Israel. May the worship of Thy people be ever acceptable unto Thee."

Mellegers.

Toronto, Ont.

VERFRIS U met de meest bekende Eau de Cologne van Boldoot

De Echte Imperiale Eau de Cologne

Vraag naar deze fles met HET BLAUWE ETIKET

BOLDOOT
ANNO 1789

INTERNATIONAL COSMETIC PRODUCTS

Alleen vertegenwoordiger voor Canada:

FRED. R. VANDERVELDE, P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

JUIST ONTVANGEN EEN TRUCKLOAD VOL

wollen stoffen

VOOR HET WINTERSEIZOEN

Komt U eens kijken in onze zaak. U zag nimmer een grotere sortering en zulke lage prijzen. Wij kochten een gehele fabrieksvoorraad en verkopen voor minder dan de halve prijs. Allemaal dubbelbrede wollen stoffen, reeds vanaf $1.49 p. yard. Grote voorraad wollen dekens in alle maten en kleuren. Variërend in prijs vanaf 95 cent tot $4.95. Ziet onze grote voorraad laatste lappen!

U SPAART DOLLARS BIJ

Maple Leaf Textiles

598 Concession Street HAMILTON, ONT. Tel. 385-1722

Open donderdags- en vrijdagsavonds tot 9 uur.

Eigenaar: P. WIERSMA.

WIJ ZIJN *NIET* DE GROOTSTEN
WIJ ZIJN *NIET* DE OUDSTEN

Daarom ziet U ons altijd zo druk in de weer om het al onze klanten naar de zin te maken. Wij staan altijd klaar. Dag en nacht. Wij hebben de laatste informatie. Wij verzorgen Uw reis, IEDERE REIS, zodanig, dat U graag weer bij ons terug komt. Volgend jaar. Of het jaar daarna.
Weet U waarom?
Omdat wij ons voorgenomen hebben de grootsten te worden. En de oudsten.
Daarom kunnen wij ons niet veroorloven het op ons gemak te doen.
Wij nemen graag uw reiszorgen over . . . Want DIT is onze business: U onbezorgd laten reizen.

ADRIAAN LIMBERTIE

World Wide Travel Service

DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

300 Wilson Ave. (bij Bathurst) 444-8280 — ME 5-5661

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aangebracht door: .....

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aanbrengpremie: .....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam .....

Post-adres .....

.....

.....

OUD ADRES:

.....

.....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.